

DE ZONDAGSKLAPKES

“Een column voor de Vlaamse Mobilhome reizigers bij hun zondagse boterkoek”

1^e jaargang – november 2021 tot november 2022

Zondag 23 oktober 2022

Hebben jullie het gevoeld deze morgen toen het ochtendlicht jullie oogjes opende? Het is vandaag 23 oktober. Volgens James Usher, wetenschapper/theoloog, in zijn boek, "Annalen van de wereld" begon God in 4004 voor Christus aan de schepping van de aarde.

Dus als zondagsklapke, het Scheppingsverhaal 2.0

God werd wakker na een zo goed als slapeloze nacht. Die engeltjes rondom hem, ik verzin dit niet, kijk maar naar Michelangelo's beroemde schilderij van de schepping, hadden liggen draaien en snurken. Hij had ook liggen piekeren.

Hij maakte de engeltjes wakker en zei : ik ga vandaag iets scheppen. Ze keken elkaar aan: waar had God het over?

Hij liet zijn benen bengelen op de rand van zijn wolk en dacht diep na. Overal was het donker en er ging hem een licht op. Pattapoef ! En er was licht. De engeltjes wisten niet wat ze zagen. Dit licht ga ik "dag" noemen, zei God, en als het donker is, wordt dit "nacht". "Voorlopig zijn beiden nog even lang, maar daar vind ik nog wel wat op", zei hij. En nu ga ik slapen, want ik ben moe. Ik kan als een boomstam in slaap vallen. Later, veel later, zouden er vier jongens in Engeland daar een liedje over maken.

De volgende dag maakte hij de hemel. Toen al dacht hij aan ons, camperaars, en zag hij ons zitten met een wijntje in de hand, onder een staalblauwe hemel of 's avonds kijkend naar de sterren.

De derde dag scheidde hij het water in stukken en noemde de droge stukken land en de natte stukken zee. Wat een droge, kleurloze bedoening, vonden de engeltjes. Al goed, zei God, en hij liet gras opschieten uit de droge stukken, en bloeiende planten en bomen. Hier en daar maakte hij open stukken in de bossen, toen al dacht hij aan ons, camperaars. Hij keek rond, was fier op zijn werk en zag dat het goed was.

De vierde dag werkte hij aan de electriciteit van het geheel. Een hele grote lamp, de zon, moest de aarde verlichten overdag, en een kleinere om toch enig licht in de nacht te brengen. Hij maakte ook sterren, zodat we 's nachts met onze apps de sterrenlichamen zouden herkennen. Zo creëerde hij ook de seizoenen, want beide lampen brandden niet even lang. En weer zag hij dat het goed was.

Op de vijfde dag stond hij op en vond het stil op de aarde. Het was nu wel mooi, de planten groeiden en bloeiden, maar het bleef doodstil. Toen schiep hij dieren in de lucht en dieren in het water. Het water krioelde van grote en kleine gedrochten en in de bomen was er overal vrolijk getjilp en gezang te horen. En hij....

Op de zesde dag vond hij dat er ook iets moest rondkruipen op de aarde ipv enkel in de zee en in de lucht, dus schiep hij de dieren, allerlei soorten, groot en klein, tam en wild. Maar toen dacht hij, er moet toch iets zijn dat wilde dieren tam maakt, iets dat heerst over de aarde. Hij keek eens in de spiegel en dacht, bescheiden als hij was, daar staat een geweldige vent. Ik ga iets maken dat op mij lijkt. En hij creëerde zijn meesterwerk: de mens. Eerst de man en dan de vrouw, hij zei tegen hen: wees vruchtbaar en word talrijk, bevolk de aarde en onderwerp haar. Er zijn mensen die deze opdracht wel heel letterlijk hebben genomen in de jaren die op de schepping volgden, maar dat kon God niet weten. Hij gaf de man en de vrouw opdracht te eten van de zaadvormende en vruchtendragende gewassen, zij zouden de dagelijkse kost worden. God was dus duidelijk een vegetariër. De dieren konden sabbelen aan het groene gras, is ook niet echt goedgekomen.

Op het einde van de zesde dag, keek God eens rond en zag niet alleen dat het goed was, maar dat het heel goed was.

De zevende dag deed God geen klop. Hij had de voorbij week hard gewerkt en vond dat hij een rustdag had verdiend.

Dit is de geschiedenis van het ontstaan van hemel en aarde, zoals ze geschapen zijn. Genesis 2,4a.

Laat ik eindigen met twee raadsels.

- hoe oud is de aarde vandaag volgens het Scheppingsverhaal?

- en was de zevende dag de 30ste oktober of de 16de?

Nog een fijne zondag iedereen...

Zondag 16 oktober 2022

Ik moet eerlijk zijn, ik zat zonder inspiratie voor het zondagsklapke. Tot ik gisteren in een Spaanse thriller die ik aan het lezen ben, één van mijn lievelingsgedichten vond. Toegegeven, ik had al in geen tijden aan dit pareltje gedacht. Het zat ergens ver weg op de harde schijf in mijn hoofd tussen oude bestanden die ik ook al vergeten was en die ik dringend eens moet wissen. Het opnieuw lezen van dit gedicht voelde als het weerzien van een oude schoolvriend. Het gaat om "Ithaca" van de Griekse dichter Konstantinos Kaváfis.

Ik las en herlas het en kwam tot de vaststelling: dit is camperaars op het lijf geschreven.

Ithaca, het doel, als het ware, is voor iedereen anders, voor de ene is het drie maand rondtoeren op het Iberisch schiereiland, voor de andere het bezoeken van landen, bv. de Balkan, waar het massatoerisme nog geen vat op heeft en weer voor een andere is een tripje van enkele dagen naar ons eigen Ardennen, een gedroomde Ithaca.

De Lestrygonen, Cyclopen en Poseidon zijn de obstakels onderweg: files, pech, slecht weer en God behoeft het, een ongeluk of diefstal.

Eens we in ons Ithaca zijn, zuchten we diep, zijn we blij dat we ons doel hebben bereikt en kan het genieten beginnen.

Maar jullie hebben al lang begrepen dat Ithaca veel meer is dan een reis.

De Lestrygonen, Cyclopen en Poseidon kunnen ook zaken zijn in je hoofd die je, hoe dan ook, met je meedraagt en die je niet kunt thuislaten als een paar schoenen of een jas:

familiekwesties, troebels op het werk of in de zaak, gezondheidsproblemen van jezelf of iemand van je geliefden, het verlies van een dierbare.

Dan is Ithaca rust in je hoofd, vrede met jezelf en anderen en aanvaarding van de smerige toeren die het leven soms met ons uithaalt.

Zit je nog aan het ontbijt? Schenk jezelf nog een koffietje uit en lees het mooie gedicht. Bepaal je eigen Ithaca en bedenk hoe je Poseidon kunt overwinnen.

Nog een fijne zondag iedereen.

ITHACA

Wanneer je je reis naar Ithaca aanvangt,

bid dan dat de weg lang mag zijn,

vol avontuur, rijk aan stof tot kennis.

Wees niet bang voor de Lestrygonen

en de Cyclopen en de toornige Poseidon.

Je zult volk van dat soort nooit tegenkomen zolang

je gedachten verheven blijven en

fier gevoel je lichaam en geest vervult.

Je zult de Lestrygonen nooit ontmoeten,

noch de Cyclopen en de grimmige Poseidon,

als je ze niet in je ziel met je meedraagt,

als je ziel ze niet voor je oproept.

Daarom, bid dat de weg lang mag zijn,

dat het vele zomerochtenden moge geven,
dat je zo vol vreugde, zo vol genot
nooit eerder geziene havens aandoen mag!
Blijf rondhangen op Phoenicische markten
en koop er vele schone zaken:
parelmoer en koralen, amber en ebbenhout
en zoetgeurende parfums van allerlei soort.
Koop zoveel zoetgeurende parfums als je kunt.
Bezoek massa's Egyptische steden,
om er te leren, te leren van hen die kennis bezitten.
Houd je geestesoog steeds vast op Ithaca gericht,
daar te komen is je uiteindelijke doel.
Maar haast je vooral niet,
je reis kan beter jaren en jaren duren.
Werp er desnoods pas het anker uit wanneer je al oud bent,
rijk aan alles wat je onderweg hebt verworven,
maar zonder nog iets van Ithaca te verwachten.
Ithaca schonk je die heerlijke reis,
maar nu heeft ze je niets meer te geven.
En al tref je er niets aan, dan heeft ze je toch niet bedrogen:
met alle wijsheid die je vergaard hebt, met zoveel ervaring,
begrijp je dan stellig wat Ithaca's zeggen willen.
Konstantinos P. Kaváfis
vertaald door Cornelis Buddingh'

Zondag 9 oktober 2022

Na even googlen, op zoek naar een onderwerp voor dit zondagsklapke, ontdekte ik dat de maand oktober de maand van de geschiedenis is.
Geschiedenis! Jullie kennen me ondertussen wel genoeg dat ik daar een boon voor heb, en diegenen die mij persoonlijk kennen, weten dat het zelfs meer is dan een gewoon stokpaardje. Wij als campers, reizigers van ons continent en sommigen daarbuiten, weten als geen andere hoe belangrijk geschiedenis is en geef toe, dat glaasje wijn met een hapje smaakt toch stukken beter als men dat drinkt op een pleintje en de geschiedenis kent van elke oude gevel die datzelfde pleintje siert.
Geschiedenis is als het ware de doos kleurpotloden of waterverf van onze reizen, daarmee kleuren we onze dagen in en zwijmelen weg in een tijdscapsule.
Onze digitale wereld maakt het ons tegenwoordig gemakkelijk. Voor de komst van het internet, begin jaren 90 van de vorige eeuw en dus ondertussen ook al geschiedenis, waren we geladen met Michelin en andere gidsen. De post-its konden we er vanaf eind jaren 70 tussen steken. Nu kunnen we met onze smartphone of tablet in de hand de weg volgen van de visioenen van een jong meisje die tot haar verschrikkelijke dood zou leiden, en ook de weg van de dictator, door zijn machtswellust schuldig aan miljoenen doden, naar zijn onovertroffen come-back als keizer. Hij wist toen nog niet dat het zijn zwanenzang zou worden, de geschiedenis heeft ons geleerd van wel.

We lopen met onze Quechua of Wolfskin-sandalen door straten van steden waardoor ooit Romeinse legioensoldaten trokken op weg naar veroveringen voor hun keizer. Ook zij droegen al sandalen.

We kunnen de tafels aanraken in kastelen en paleizen waar belangrijke verdragen werden ondertekend, die de geschiedenis van ons continent danig veranderden. Als we heel stil zijn en aandachtig luisteren horen we het krassen van de veer op het perkament.

We kunnen staan aan die favoriete plek van die schilder of auteur, door het raam kijken en net hetzelfde zien wat de kunstenaar zag, enkele eeuwen geleden. Er zal misschien een boom weg zijn of een huis erbij gekomen zijn, maar het globale plaatje blijft hetzelfde.

Maar we kunnen ook staan op slagvelden van weleer, doordrenkt van het bloed van soldaten die vochten voor hun leven, om te voldoen aan de grillen van hun koningen, die in veel gevallen op een heuvel in de buurt het gevecht zat te bekijken vanuit een comfortabele zetel.

We kunnen plekken bezoeken waar miljoenen mensen werden vermoord, gewoon omdat ze anders waren.

Een geschiedenisboek telt nu éénmaal veel treurige bladzijden.

De maand oktober is ook borstkankermaand. Dus..voor diegenen die vechten, hou moed. Voor diegenen die strijd verloren, rust zacht. Je strijd is gestreden.

Nog een fijne zondag iedereen

Zondag 2 oktober 2022

Het zondagsklapke..

Ik moet er een keer mee beginnen: de reisvoorbereiding voor onze overwintering aanvang 2023. Dus gisteren met papieren kaart, pc open met twee schermen, en mijn allerbeste vriend Google aan de slag gegaan.

Ik wil eerst even opmerken dat een roadbook maken iets is wat ik nog maar een drietal jaar doe. Daarvoor wisten we de windrichting, ongeveer het eindpunt en daarmee ook het punt van terugkeer. Maar dan zagen we thuis in de maanden erna foto's op campergroepen, beelden in documentaires, hits op Google, van bezienswaardigheden waarvan bleek dat we er op 20 km vandaan gepasseerd waren. Dus spijt alom...

Dus maak ik sindsdien een roadbook, alhoewel er van af wijken regelmatig voorkomt.

Eerst even onze criteria uit de doeken doen: geen tolwegen, zo weinig mogelijk autosnelwegen, korte ritten (ons record staat op 9 km), geen bezienswaardigheden waar we op de koppen kunnen lopen en vooral mooie slaapplekken liefst in volle natuur of op weinig bevolkte camperplaatsen. Favoriete bezienswaardigheden: alles wat de Romeinen hebben achtergelaten (en in Lusitania is dat heel wat), industriële archeologie, mooie kerken, lieflijke dorpjes met dito terrasjes.

Voorjaar 2022 was ons eindpunt Isla Christina in Andalusië. Met ons gezicht naar de zee, kozen we toen voor links voor de terugkeer, deze keer kiezen we voor rechts en keren door Portugal terug, het

land waar ondergetekende een zware boon voor heeft. Zo zwaar dat ik zelfs vijf jaar Portugees ben gaan studeren, pakweg 15 jaar geleden.

Dus Frankrijk door om te beginnen, we denken altijd dat we na meer dan 40 jaar het land kennen, maar telkens opnieuw vinden we nieuwe plekjes en hoekjes.

Hoe ga ik daarvoor te werk?

Ik bepaal de route en ga dan op Maps al zoomend de weg af tot de bezienswaardigheden tevoorschijn komen. Ik klik ook op de dorpjes onderweg en bekijk de foto's die tevoorschijn komen. Mooi dorpje, dito kerkje, een kasteel, dat wordt een notitie. Park4night open... Heeft het een camperplaats? Okee, wordt ook genoteerd.

Zo ben ik gisteren al tot in de Alentejo geraakt. De Algarve kennen we van eerdere vakanties en laten we met plezier links liggen. Te Engels, te uitgemolken, te toeristisch.

Wat blijkt ? Onderweg al kopermijnen gevonden, een rivier die op een Chinese draak lijkt, maar liefst drie Romeinse opgravingen en tal van dorpjes en stadjes waar zowat aan al onze criteria wordt voldaan.

De slaappleaatsen worden in de kantlijn genoteerd want de ervaring heeft ons geleerd dat we daar meer van afwijken dan volgen.

Wat dit jaar op de lijst staat is, Grândola. Dit stadje wil ik al zien van toen ik de taal studeerde, vooral een muur hier. Een muur met tekst: de eerste zinnen van het lied "Grândola, vila Morena". Op 24 april 1974, rond half één 's middags klinkt dit lied op de Portugese radio en is het afgesproken teken dat de revolutie, die de geschiedenis zal ingaan als de Anjerrevolutie, gaat beginnen. Dit moment is bij iedere Portugees die het meemaakte in het geheugen gegrift.

Dus bij leven en welzijn, nadat onze nakomelingen hun nieuwjaarsbrieven hebben voorgelezen, zijn we weg en sta ik, enkele weken later, dan aan die muur.

Het weer kunnen we niet voorzien, maar we zijn flexibel en keren de neus van onze camper naar die plek waar de zon schijnt. En is dat niet in Grândola, die muur loopt niet weg, zoals ik zei, we zijn uitermate flexibel.

We gaan enkele dagen Indian Summer-temperaturen tegemoet als we de voorspellingen mogen geloven, geniet ervan..

Nog een fijne zondag.

Zondag 25 september 2022

Het zondagsklapke...

Vrijdag beleefden we de equinox, het moment dat we definitief moeten afscheid nemen van de zomer en de herfst zijn intrede doet.

De etymoloog die diep in mij woont, ging op zoek naar de betekenis van het woord "herfst" en ontdekte dat het afgeleid is van het oud-Germaanse "harbustia", wat een verzamelwoord is voor snoeien, knippen, opruimen... We vinden het woord ook terug in het Engelse "harvest".

De dag is vandaag mooi begonnen, maar volgens onze weerman zit een Indian summer of été indien zoals zo mooi bezongen door Joe Dassin er voorlopig niet in.

"...toute la vie sera pareille á ce matin, au couleurs de l'été indien..." Geef toe, kan het nog melancholischer. En inderdaad, als er één seizoen aanleiding geeft tot melancholie is het wel de herfst. Akkoord, een boswandeling, schoppend door de dode bladeren en die typische geur opsnuivend van afgevallen kastanjes en beukenootjes, het geeft je energie, maar tegelijkertijd ben je wat triest gestemd, want de zomer is voorbij.

De tijdschriften bombarderen ons met recepten van pompoen- en andere stevige soepen. Weg zijn de frisse slaatjes en pastagerechten waar je de zon van op je tong proeft. Het witloof vindt moeiteloos zijn weg naar de fazant en de pruimen staan te trappelen om bij het konijn in de pot te springen. Geen frisse Rosé de Provence of lichtvoetige Chianti meer, neen, nu duik je in je wijnkelder en komt trots al een pauw naar boven met, al koesterend in je handen, die Chateauneuf du Pape, die je enkele jaren geleden op reis kocht, omdat hij zo hoog scoorde in de Michelin, Gault-Millau of Hachette, en die nu op dronk is. In hartje zomer drink je wijn, in de herfst savoureeer je.

Na een goedgevuld souper op zondag, trek je je terug in je gemakkelijkste zetel. Even overweeg je om een wandeling te maken, maar als je de regen onverbiddeijk tegen het raam ziet slaan, en je jasmijnstruik, die deze zomer zo mooi bloeide, bijna tegen de grond wordt gedrukt door de wind, besluit je toch maar de knusheid van je zetel de voorkeur te geven. Een koffietje, een taartje of praline, gevolgd door die Armagnac die je deze zomer bent gaan proeven op vakantie, dat is een zondag in de herfst.

Ik zou natuurlijk kunnen zeggen dat we niet mogen klagen, we hebben één van de mooiste zomers in onze weergeschiedenis beleefd, maar echter, die stond in schril contrast met de tijd waarin we nu leven. De oorlogsdreiging die maar boven ons hoofd blijft hangen, de steeds stijgende energieprijzen, het feit dat het budget dat we voorzien voor onze dagelijkse kost ons winkelkar alsmaar leger en leger maakt, die mooie zomer heeft ons niet kunnen verlossen van een gevoel van malaise. Het enige dat ons rest is hoop, hoop dat er een einde komt aan, in de eerste plaats, die oorlogsdreiging, want die bepaalt alles.

Voor nu, ga in die makkelijke zetel zitten, leun achterover, sluit de ogen en luister naar de warme stem van Joe Dassin, die de mooiste herfst van zijn leven bezingt.

Nog een fijne zondag iedereen....

Zondag 18 september 2022

Het zondagsklapke...

Onze laatste uren in Duitsland en ik had beloofd eerder het over de Duitse gastronomie te hebben.

Sauerkraut und Wurst... Dat is waaraan we onmiddellijk denken. En ik pleit schuldig, ik vind het hemels lekker. Tussen een broodje "op zijn hotdogs" of met puree, een goede lek Senf en Gurken erbij, en doorspoelen met een halbtrocken Riesling. De voorbije weken al twee keer gegeten. Ter verdediging kan ik alleen maar aanwenden dat Sauerkraut, zuurkool of choucroute heel gezond is: bevat heel veel vitaminen, dus goed voor onze weerstand, veel vezels en melkzuurbacteriën die dan weer voor iets anders goed zijn. Covid 19 verslaan met zuurkool, het is een idee.

Duitsers houden duidelijk van varkensvlees, op de menukaart staat veelal: Schweineschnitzel, Schweinekotelet, Haxe, Eisbein, allemaal onderdelen van Knorrie, dat overgoten met een dikke bruine saus, en een hoop gebakken Zwiebeln, vergezeld met Knödel. Herinneren we ons allemaal niet het Zuid-Afrikaanse liedje "Mama, kwil een man he", ook zij wou geen Duitse man, want Schweine (puppe)fleisch lust ze niet.

Spätzle, nog zo'n typisch Duits gerecht, een mengeling van bloem, water en eieren, dat men door een vergiet als het ware in kokend water wrijft. Een kaassausje met een beetje gekookte hesp erbij en je hebt een typisch Duits gerecht, vlug klaar, dus aan te raden voor de camper.

De Duitse wijnen, alleen hun namen al, Riesling, Elbling, Liebling, Rivaner, Grauburgunder, mij klinken ze als muziek in de oren, omdat ze wit zijn. De rode Duitse wijnen kunnen mij niet bekoren. Les goûts et les couleurs....

Hun desserts? Wat anders dan die overheerlijke Schwarzwaldertorten? Taarten met drie verdiepingen heerlijk biscuitgebak, afgewisseld met stukje fruit en slagroom, al dan niet met een zacht Kirsch-smaakje. Wees eerlijk, wie heeft er bij het lezen van deze laatste zin, niet even geslikt en zich meteen afgevraagd of de bakker nog open is zondagmiddag.

Maar...alle gekheid op een stokje. Duitsland heeft eigenlijk al lang het juk van de vettige maaltijden, gebracht door dames in Dirndl of heren met een overduidelijk bierbuikje in Lederhosen, van zich afgeworpen.

Het land heeft 327 restaurants die kunnen uitpakken met de fameuze Michelin-sterren, waarvan er maar liefst 9 de volle bak hebben gekregen. Vijf Duitse chefs staan op de Michelinlijst van beste koks ter wereld.

Maar wees niet bang, het zal nog wel een tijdje duren eer de restaurants met namen zoals Bauernhof of Bierbraukeller, het varkentje van hun menu schrappen en overstappen op kreeft en truffel. De gewone Helmut en Helga knabbelen nog graag eens aan een Haxe....en spoelen het door met een halve liter bier.

Nog een fijne zondag iedereen...

De foto? Geraüchter Forelle mit Rettich und Gemüse, enkele dagen geleden gegeten in der Sächsischer Schweiz. Was zeer lekker.

Zondag 11 september 2022

Mijn zondagsklapke...

Zoals jullie wel weten, verblijven we op het ogenblik in Polen.

Polen, het land waar een elektromonteur een vakbond oprichtte, daardoor ontslagen werd, maar later president werd. Lech Walesa kreeg dan ook welverdiend de Nobelprijs voor de vrede. Trouwens, Lech is nog altijd "alive and kicking", 78 ondertussen en ik ben hem hier al verschillende keren tegengekomen.

Het is ook het land waar de tweede wereldoorlog begon en waar Hitler een groot deel van zijn moordkampen oprichtte.

Als men door het land rijdt, heeft men de indruk dat men door een immens groot, dicht woud rijdt, en begrijpt men waarom de nazi's net dit land kozen, diep in de bossen, ver weg van nieuwsgierige blikken en bijna onzichtbaar voor verkennende vliegtuigen.

De steden zijn modern te noemen, maar in de plattelandsdorpjes, zwaaien de bakker, slager en kruidenier nog de zelfstandige plak. Geen supermarkt komt erin. Het klapke aan de kassa kent geen einde en het blad met de verschuldigde bedragen per persoon is hier duidelijk nog in zwang.

Onze eerste ervaring met de Poolse burger verliep eigenlijk heel soepel en zal een mooie vakantieherinnering blijven. We komen toe, via een heel nauw, hobbelig landweggetje, op een camperplaats in het middle of het Poolse nowhere.

Er is op het eerste zicht geen kat. Het domein bestaat uit twee huizen en enkele chaletjes. Mijn klopping op de deur van receptie blijft onbeantwoord. Ineens zie ik beweging achter het raam van het andere huis. Ik klopping op de deur en twee uit de kluiten gewassen Polen en een echte bonestaak komen buiten. Ze vinden het ook raar dat er niemand is en raden met een handgebaar aan even te bellen. Kon ik daar nu niet zelf opkomen?

Ik krijg echter geen antwoord. Wegrijden? Daar hebben we echt geen zin in, want het is hier zeer mooi. Ons oog valt op een prieel met een tuintafel en banken. We installeren met een drankje en een hapje en denken "dat komt allemaal wel in orde". Op dat moment krijg ik een sms van de eigenares dat ze de telefoon niet kan opnemen. Mijn wijsvinger blijft boven mijn scherm hangen, want op dat moment komen de drie Polen weer buiten en doen ons teken hen te volgen. Ze leiden ons binnen in een immense living met maar liefst twee salons, een zithoek, een tafel met zes stoelen en een bar. Met een weids gebaar maken ze ons duidelijk dat dit volledig ter onzer beschikking is. Ze wenken ons weer mee een gang in en openen de deuren naar een toilet en een badkamer. Ook voor ons...

Ze geven ons ook nog de prijs mee : 20€, dat wisten we van Park4night.

Als we weer buiten zitten, zeggen we tegen elkaar dat dit wel de prijs was, met electriciteit. Onze woorden zijn nog niet koud of de drie Polen komen weer buiten met een haspel met enkele tientallen meter kabel op.

Electriciteit wordt aangesloten en we zijn content.

Amper 10 minuten later komen de drie weer buiten en wat zien we, er zijn er nog twee. Waar kwamen die ineens vandaan? Ze komen afscheid nemen, ze zijn hier niet op vakantie maar werken hier en gaan nu naar huis. Ze laten ons achter op het domein, moederziel alleen. De deur van het huis? Blijft open voor ons.

#148415 op Park4night voor diegenen die nieuwsgierig naar deze plek zijn geworden. Onze foto staat er al op.

Fijne zondagavond iedereen.

Zondag 4 september 2022

We reizen de laatste week door Duitsland, dus waarover kan mijn zondagsklapke beter gaan dan over het land van "wurst, bier und schnapps".

Ik moet toegeven, buiten het obligate weekje aan de Moezel, het doorreizen naar Slovenië in 2017, naar Denemarken in 2019, en een citytrip naar Berlijn, kenden wij het land op zich niet.

Na dik 40 jaar rond en door Frankrijk te hebben getrokken, kunnen we wel zeggen dat we Frankrijk kennen als onze broekzak, alhoewel we in diezelfde broekzak nog altijd pareltjes ontdekken. Dus... als we dan door Duitsland reizen, zijn vergelijkingen bijna niet uit te sluiten.

Om te beginnen is Duitsland een pak kleiner dan men zou denken op het eerste zicht: 357.588km², dus bijna 200.000 minder dan Frankrijk. Duitsland neemt de zevende plaats op de lijst van landen van ons continent wat grootte betreft. Qua inwonersaantal staan ze met dik 80 miljoen op de tweede plaats na Turkije. Dit terwijl Frankrijk "slechts" 67miljoen telt (getallen van 2020).

Als we van het midden naar het Noorden rijden, valt mij op dat het landschap niet zoveel scheelt met sommige streken in Frankrijk. Bossen, glooiende hellingen, platte weilanden en akkers met zonnebloemen en koolzaad wisselen elkaar om de haverklap af. Ook de dorpjes die als het ware neergevallen zijn vanuit de lucht kleuren het landschap in dezelfde mate. Waar het in Frankrijk, beige huizen zijn door de overal vertegenwoordigde Franse steen, valt men in Duitsland over de vakwerk- en bakstenen huizen.

Duitsland springt wel in het oog door meer drukte, in tegenstelling tot Frankrijk waar je soms door dorpjes rijdt en je afvraagt "woont hier wel iemand?", lopen de Heinzen en de Heidi's vrolijk rond in de straten van hun dorpjes.

Het is zonder meer een proper land. De straten en parken worden heel goed onderhouden, wat in Frankrijk soms dik kan tegenvallen. De "Je m'en fou"-mentaliteit is hier ver te zoeken.

De Duitser op zich is een vriendelijk en goedlachse mens. Altijd bereid tot een praatje, en altijd geïnteresseerd wat je van hun land vindt. De gedachte aan hun verleden is echter nooit ver weg. Ze dragen het met zich mee als een rugzak waar ze maar zeer zelden iets uithalen.

Voor mij is het verrijking om weer eens Duits te kunnen praten. Beroepshalve ben ik jaren geleden heel veel met de taal in aanraking geweest en ik moet zeggen, de Dativ, Nominativ en Akkusativ rollen er nog steeds vloeiend uit. En "Mit bei seit von zu nach aus"-regel lukt ook nog wonderwel.

Qua camperland moeten we, als liefhebbers van camperplaatsen t.o.v. campings vaststellen dat we na reizen in Frankrijk, Spanje en Portugal dik verwend zijn geweest.

De gratis camperplaatsen zijn zeer dun gezaaid, bijna onbestaande eigenlijk en de betalende camperplaatsen zijn duur, in bv. het stadje Schwerin is het maar liefst 30€ voor 24 uur. De prijzen variëren van pakweg 7€ tot 20€. Als je denkt dat je een goedkope plaats hebt gevonden, ben je eraan voor de moeite, want dan zijn de voorzieningen ontegelijk duur.

Zelfs het legen en spoelen van de toiletcassette dient betaald te worden.

Het zij zo, het houdt ons niet tegen om het land verder te verkennen en te genieten van hun "wurst, bier und schnapps".

Einen frohen Sonntag ! Bis bald!

Zondag 21 augustus 2022

De Vuelta, uitgesproken Bwelta, is vertrokken. Het is me een raadsel waarom de Ronde van Spanje eerst nog 400 kilometer in de platte pannenkoek Nederland moet rondcrossen eer hij de Spaanse bergtoppen bereikt, maar ze zullen er wel een reden voor hebben.

Een beetje geschiedenis over deze wielervedstrijd samen de Giro in Italië, het kleine broertje of zusje van de grote Tour de France.

De wedstrijd werd voor het eerst gereden in 1935, maar het is pas sinds 1955 dat hij elke jaar opnieuw wordt gereden.

Sinds hij, vanaf 1995, plaatsgrijpt in de laatste weken van augustus en eerste week van september, heeft hij wat meer internationale roem vergaard en ook renners van alle windstreken aangetrokken, namelijk, renners die een modderfiguur sloegen in de Giro of de TDF, konden op het Iberisch schiereiland toch nog hun seizoen goedmaken. Het record met de meeste overwinningen, vier, staat op naam van Roberto Heras, en de eerste Belg met de meeste ritoverwinningen is onze Keizer van Herentals, Rik Van Looy. Het is echter onze Freddy Maertens die voor een opmerkelijke prestatie zorgde in 1977, toen hij vanaf dag één op kop reed, de hele ronde lang en maar liefst 13 van de 19 etappes won. Go, go, Lippe !

In tegenstelling tot de Franse versie, waar de groene en gele trui al van in het begin vastgelegd werd en nooit meer is veranderd, wisselden de kleuren van de truitjes zowat evenveel keer als een renner van drinkbus. Dit heeft natuurlijk te maken met de sponsoring.

Maar sinds 2010 houdt men aan dezelfde kleuren: rood voor de leiderstrui, groen voor het puntenklassement (het was er voor blauw met gele vissen☺) en wit met blauwe bollen voor het bergklassement.

"Het beest van Asturias", de Anglo de El Angliru wordt dit jaar niet beklommen, waarschijnlijk tot grote opluchting van de renners. Zeker het ezelspad, de laatste drie kilometer met stijgingen tot meer dan 23% bezorgde al menig renner nachtmerries en geschaafde knieën.

We moeten wachten tot dinsdag eer we de Spaanse zon in Baskenland op ons tv-scherm zien verschijnen en tot 11 september eer we weten wie als winnaar over de eindstreep in Madrid rijdt.

Wielierliefhebbers onder jullie, maak enkele tapas of een paella klaar, spoel het door met een Sangria of een Cerveza, en geniet van de koers.

Een fijne zondag iedereen

Zondag 14 augustus 2022

Morgen maken de Antwerpenaren als enigen in België zich op voor 15 augustus, hun moederdag. Misschien eens een gelegenheid om deze stad aan de Schelde in het daglicht te plaatsen.

Om te beginnen, eens verklaren waarom ze in Antwerpen drie maanden later dan in de rest van België moederdag vieren. In 1913 werd dit vast gelegd door de liberale schepen, Frans van Kuyck.

Maria is patroonheilige van de stad, men ging al rond met haar beeld door de straten, ze is de moeder der moeders en haar hemelvaart grijpt plaats op 15 augustus. Twee vliegen in één klap, dacht Van Kuyck. Mijn buurvrouw is Antwerpse en zij is dus gelukkig te prijzen, want ze woont nu in het Gentse, dus twee moederdagen.

Hun wil om het anders te doen dan de rest van het land is typisch voor de Sinjoren, die naam is een kleine erfenis uit de tijd van de Spaanse belegering, tenzij je in Deurne woonde, dan was je of ben je nog steeds een pagadder, komende van het Spaanse pagador, betaler.

Zonder tegen Antwerpse schenen te willen schoppen, is het toch zo, dat Antwerpenaren in het algemeen beschouwd worden als "dikkenekken met een groot bakkes", cfr. de uitdrukking "wij zijn 't Stad en de rest is parking".

Wel, het is hun vergeven. Het is namelijk historisch vastgesteld, door studies door hooggeleerde professoren dat de Antwerpenaar die houding uit hun verleden heeft gehaald, met andere woorden: ze kunnen er niet aan doen. Namelijk, in de 16de eeuw was Antwerpen de belangrijkste handelsstad ten Noorden van de Alpen. Als je als handelaar van welke boeregat ook, connectie had met een handelaar uit Antwerpen, zat je gebeiteld. Iedereen wou vriendjes worden met Antwerpenaren, en dat is mettertijd hun naar het hoofd gestegen. Het werd een vicieuze cirkel, de Sinjoor was blij dat hij zoveel connecties had en diezelfde connecties waren even blij dat het met iemand was van deze mooie stad.

Want mooi is zij, deze 801-jarige, die de tand des tijds heeft doorstaan en nog tal van mooie gebouwen heeft die zo belangrijk zijn voor ons patrimonium.

Ook moet de legende van het ontstaan van deze stad bewaard blijven, en daar zorgt het standbeeld van Silvius Brabo, de Romeinse schipper, die het handje van Reus Antigoon, afkapte en het in de Schelde wierp. Nog goed dat het "werpen" was, bedenk maar eens de andere combinaties "Antgooien, Antsmijten..."

Toen de beenderen die ooit in de Schelde werden gevonden niet Antigoons vingerkootjes bleken te zijn, maar walvisbeenderen, behoorde het verhaal definitief tot de wereld van legende.

De naam Antwerpen komt van een allegaartje van Germaanse woorden die te maken hebben met oevers, verzandingen en rivieren. Simpel dan dat kan het niet.

Ik hoop nu dat de Antwerpse leden het niet massaal aftrappen, maar ter verontschuldiging, ik heb enkele jaren in Antwerpen gewerkt, heb Antwerpse vrienden en kennissen, en ik vind ze allemaal mensen met een gouden hart en een grote liefde voor hun stad. Dat "groot bakkes" neem ik er graag bij.

Voor de moeders aldaar, geniet morgen van jullie dag en laat jullie overdonderen door bloemen en taarten.

Nog een fijne zondag iedereen.

Zondag 7 augustus 2022

Ik moet eerlijk toegeven, ik zat een beetje zonder inspiratie vandaag voor mijn zondagsklapke.

Tot...wij deze morgen een echte Waalse Brocante bezochten, een rommelmarkt dus. In Sainte-Cecile, een dorpje niet ver van Florenville. Een allerliefst dorpje met een even allerliefst terrasje, het hele dorpsplein namelijk, waar men een fris allegaartje serveert van Belgische biertjes, met een voorkeur voor onze paters-trappisten. Normaal is het op een paar kenners, zoals wij, die er de weg kennen, doodstil, maar niet vandaag, je kan er op Hollandse, Franse, Waalse, Vlaamse en zelfs Letzeburgse koppen lopen. De boeren hebben welwillend enkele weiden opengezet om te parkeren, want deze keer zijn we hier met onze "gewone" wagen.

De Waalse Brocante is een beleving op zich. Van de typische bruin-geruite autodekens, tot oude tapijten, grootmoeders laken, tot vouwtafels, al dan niet beschermd tegen de zon, die vandaag het beste van zichzelf geeft, door een ALDI-partytent, alles kan dienen op de koopwaar uit te stallen. De eerste drie letters van deze markt geeft al een goed beeld van wat er te koop aangeboden wordt: brol.

De tijd dat men een verloren Delvaux, een Lalique-vaas, een Wedgwood-bonbonnière of een Limoges-bord op de kop kon tikken voor een habbekrats is voorgoed voorbij. Zaken die eigenlijk op het containerpark horen, liggen nu voor grof geld te koop. Velen willen rijk worden.

Ik loop even te kijken naar de koopwaar, heb een zwak voor Boch-porselein, met name de Napoleonreeks en een man komt mij tegemoet. Hij schudt het hoofd. Ik trek mijn wenkbrauwen vragend op. Ik vertaal even het gesprek dat volgde, de schuttingwoorden mogen jullie zelf invullen waar de puntjes staan.

"Wat loop ik hier ... te doen? Heel mijn ...kot staat al...vol met ...brol. En toch kan ik het... niet laten. Elke... Brocante stap ik in mijn ... auto en rijdt er naartoe."

Hij opent zijn plastic tas en inderdaad.

"Begrijp je ... wat ik bedoel? Heb ik nu ... niet genoeg brol?"

Hoofdschuddend loopt hij weg. Het bordje dat ik ik mijn handen hou, om de stempel te bekijken, leg ik schuldbevestigend terug. Hij heeft ... gelijk.

Als ik op een Waalse Brocante rondloopt, geef ik mijn ogen en oren de kost. Een foto van onze koning en koningin zorgt voor veel gelach als de verkoper die wil aanprijzen, ik zal jullie het verkoopspraatje hierbij besparen. Een Hollandse papa probeert zijn zoontje te overtuigen dit bepaalde autootje echt niet te kopen. Zoonlief heeft echter zijn zakgeld voor deze aankoop reeds in zijn handjes vast. Papa probeert hem te overtuigen dat, als hij dit autootje koopt, zijn zakgeld zo goed als opgesoupeerd is. Zoonlief geeft geen strobreed toe. Er is nog hoop voor de Nederlanders. Even verder hoor ik een landgenote van het jongetje zeggen: " Had dit setje potten nou in een ander kleur geweest, ik had ze gekocht." Ze waren in het rood trouwens. Die andere kleur? Oranje?

Even verder staat een Letzeburgse standhoudster te bellen. Ik kan het niet laten even te luistervinken, want zoals jullie al weten, heb ik een zwak voor taal. En als ik dit sappige, lieve, heldere, met alle andere talen doorspekte taaltje hoor, wordt ik week van binnen. Hei Elei, kuck elei....

Een bezoekje aan een brocante is meer dan even rondlopen door "brol" , het is een mini-reisje door dit kleine stukje van onze planeet in het heden en het verleden...

Nog een fijne zondag middag iedereen...

Zondag 31 juli 2022

Ik hoorde deze week "A day in the life" van de weergaloze Fab Four, de groep die de hedendaagse muziek tot vandaag nog altijd beheerst. Het is een ietwat trieste tekst, maar als je het woordje camper toevoegt net voor life, kan je er meteen iets veel leukers van maken.

Hier gaan we! Even een situatieschets : een dorpje in Frankrijk, ergens een paar uur ten zuiden van Parijs, west of oost, maakt niet uit. Eindigend op -ême, -ac of -on, maakt ook niet uit, als het maar mooi en oud is, een kasteelruïne verhoogt de waarde. Ah, ja, en een bakker, ook belangrijk.

De camperplaats kreeg een 4+ op Park4night, op een paar nitwits na die een 1 gaven omdat iedereen Frans sprak, waren alle reviews zeer lovend. Inderdaad, veel plaats, zowel schaduw of zon, lozen en nemen, het zonnetje schijnt dus de electriciteit hebben we niet nodig.

Daar hebben we dan de nacht doorgebracht en de dag begint...

Ik word langzaam wakker, eerst één oog, niets overhaasten, dan het andere oog.... De zonnestralen piepen langs de kiertjes binnen, ik hoor merels en andere gevleugelde diertjes liedjes fluiten en ik denk spontaan aan Daniel Boone's Beautiful Sunday.

Naast mij zie ik nog twee open ogen. Zijn lippen vormen zachtjes de woorden die ik zo graag hoor: "Croissants?"

We horen Basiel al rondlopen in de camper, die ziet een mooie dag ook wel weer zitten.

Ik duik in mijn kleren, schoenen aan. Rugzak op de rug, Basiel even knuffelen en ik spring de ochtend in. De bakker heb ik al op Google maps opgezocht, dus ik stap er feilloos naartoe. Deze keer zijn de croissants te zoeken op dik anderhalve kilometer, dus als ochtendgymnastiek kan dit tellen. Als ik terugkom, geladen met "deux croissants et deux baguettes" is de camper al ontdaan van zijn nachtelijke decoratie, heeft Basiel ook al eens de pootjes gestrekt en staat de koffie geurend op mij te wachten. Het mooiste moment van de dag, vind ik dit.

Terwijl ik zachtjes van mijn koffie slurp, kijk ik op mijn Komoot of er geen mooi wandelpad valt te ontdekken, en jawel, een zevental kilometer rondom het dorp, langs de oude kasteelruïne en terugkerend via het centrum, ideaal om de zondagochtend verder aan te vullen. Na de afwas worden de wandelschoenen aangetrokken en even later volgen we het bolletje van Komoot. Nu en dan moet ik even rond mijn as draaien, want de 4G trekt op niet veel, en het bolletje volgt niet altijd direct.

Als we, tevreden dat we niet verdwaald zijn -durft ook nog wel eens gebeuren- , in het dorpje aankomen is het toch wel juist aperotijd zeker. Er is een simpele PMU -bar op het pleintje met een terrasje waar de stoelen en tafels met elkaar wedijveren qua leeftijd, kleur en lelijkheid, maar we nemen plaats. Basiel, volgens de patron Toutou, krijgt eerst water terwijl hij luistert wat wij willen drinken: manlief gaat, zoals gewoonlijk voor een Pastis en ik vind het vandaag een Perroquet-dag.

Terug aan de camper is het al goed middag en de baguette met een aantal Franse kazen moeten er aan geloven. Daarbij een Côtes de Rhone en het wordt een maaltijd een koning waardig.

Het is zondag en we hoeven vandaag toch niets te doen, zong Koen Wauters, maar in tegenstelling tot hem sleuren we onze stoelen naar die mooie eik die ons zijn schaduw welwillend aanbiedt. De middag verloopt in een afwisseling van lezen - ik heb voor ons vertrek mijn e-reader gevuld met bol.com-promoties-, keuvelen en uiltjes knappen.

Voor het avondeten heb ik keus genoeg: chipolata aux herbes met een tomatensalade en gebakken patatjes, een pasta all'amatriciana of carbonara... De keus valt op het laatste: licht, lekker en vooral vlug klaar.

De avond valt over een luie zondag, morgen is zondag +1, dan rijden we enkele kilometer verder. De Michelin heeft me gewezen op een oude abdij, met een nog ouder ommuurd stadje...

Goed plan, zegt manlief alvorens hij de ogen sluit...

Nog een fijne zondag iedereen....

PS Dit is een fictieve plaats, natuurlijk, maar het kon overal zijn in Frankrijk. Aan welk plaatsje doe mijn fictief paradijsje jullie denken?

Zondag 17 juli 2022

Hittegolf, heatwave, Hitzewelle, la canicule...

Europa kreunt onder hoge temperaturen met alle gevolgen van dien. Het is een feit dat we het milieu moeten koesteren, beschermen en vooral verbeteren maar hete zomers is iets van alle tijden en heeft ook altijd tot de verbeelding van de mens gesproken, in de literatuur, film en muziek.

Ik kan me moeilijk inbeelden dat George Gershwin in 1935 zijn "Summertime" schreef op een dag met wind en regen. Ik zie hem zitten aan zijn piano, de vensters open om een fris briesje binnen te laten, een glas home made limonade, waar het ijs langzaam in smelt bovenop de piano, terwijl hij denkt : living is easy. Als je luistert naar het nummer voel je zo de zwoelheid van een hete zomerdag.

The Lovin' Spoonfull, en later Joe Cocker lopen overdag te zweten in de straten, het is zo heet "als het kopje van een lucifer", hopen dat de frisse avond vlug komt in the city.

Martha en haar Vandellas vergelijken dan weer het gevoel als ze hun lief zien met een Heatwave.

Mungo Jerry volgt zijn eigen filosofie: in de zomer is de jacht op vrouwelijk schoon geopend.

In de staat Georgia aan de rivier de Chattahoochee is het volgens Alan Jackson heter dan een hoochie coochie, wat dat ook mag zijn.

En The Jamies hadden het in 1958 zo warm dat ze het woord Summertime niet in één keer gezegd kregen.

Nog in 1958 werden de verhalen van William Faulkner verfilmd met de weergaloze Paul Newman, als Ben Quick die na een lange afwezigheid terug thuis komt in een Amerikaans stadje tijdens een lange hete zomer om stennis te schoppen. Men kreeg er niet genoeg van, want eind de jaren zestig zaten we aan de buis gekluisterd om Ben Quick nu in serievorm te volgen. En in 1985 deed Don "Sonny Crockett" Johnson het nog eens over en werd "The long hot summer" nog eens verfilmd.

Geef toe "Singing in the rain" had met één verfilming genoeg.

De komende dagen kunnen we zweten, hijgen en puffen, maar binnen enkele weken kunnen we meezingen met Gerard Cox, want dan is die mooie zomer weer voorbij.

Als toemaatje krijgen jullie van mij "Summertime" uit de opera Porgy and Bess van George Gershwin,

Straks, schenk jezelf een fris aperitief uit, zoek een plekje in de schaduw, ga zitten, sluit de ogen en geniet van de prachtige stemmen van Ella Fitzgerald en Louis Armstrong.

Geen zorgen, want je vader is rijk en je moeder is knap.

Een fijne zondag en hou het fris de komende dagen.

Zondag 10 juli 2022

Morgen is het 11 juli, de Vlaamse feestdag, dus over wat anders kan mijn zondagsklapke gaan, dan over Vlaanderen en zijn Vlamingen. Let wel, dit is een column, een schrijfseltje, een hersenspinseltje uit mijn eigen koker, wars van alle politiek, enkel om aangenaam leesvoer te zijn op deze zondagmorgen, niets meer, niets minder.

Om te beginnen moeten we eerst even duiden waar het woord Vlaanderen en al zijn derivaten vandaan komt. Er zijn verschillende mogelijkheden, ons geboden door historici en taalkundigen, maar zoals onze eigen Bart Van Loo vindt in zijn meesterwerk "De Bourgondiërs", is het oud-germaanse woord "flaun" wel één van de meest aannemelijke. "Flaun" betekent "moeras, waterrijk, overstroomd gebied". En ja, de streek die wij nu kennen als West-Vlaanderen was eeuwen geleden zo'n gebied. Maar de mens die er zich kwam vestigen, bestreed dat water en door hard werken en niet opgeven, dwong hij de zee achteruit tot waar nu onze Belgische kust ligt. En dat brengt ons bij een eerste karaktertrek van de Vlaming. We zijn harde werkers, we zetten ons tanden in een taak, tot wij ze tot in de puntjes hebben afgewerkt. Getuige daarvan, de buitenlandse bedrijven die een gat in de lucht springen, als de nieuwe expat, die er komt werken, een Vlaming is. We zijn uitvinders die niet rusten alvorens ons product optimaal is: het asfalt waarover wij rijden, de deurbel die we indrukken, de pil die we slikken om te vermijden dat ons gezin uit zijn voegen barst, de medicatie die we gebruiken tegen diarree, hoofdpijn, koorts en infecties, het witloof waar we onze hesp in rollen, tot de krokettenpers die onze diepvries vulde met honderden kroketten, allemaal uitvindingen waar een Vlaming een vinger in de pap had. En dan hebben we nog niet over onze bieren, onze frieten en onze chocolade.

We zijn fier op ons kunnen, en we verdragen geen overheersing en inmenging. Getuige daar dan weer van ons opstandig gedrag tegenover de Fransen die maar al te graag ons graafschap bij hen wilde inlijven. Immers, in de 12de eeuw was Parijs nog maar een boeregat, toen onze steden zoals Gent, Brugge en Leper, al echte metropolen waren, waar er rijkdom was.

Op 11 juli 1302 versloegen we de Fransen nabij Kortrijk en we zijn daar zo fier op dat we deze datum zien als onze feestdag. Maar dat we tachtig jaar later, op amper dertig kilometer van deze plek, door dezelfde Fransen in de pan werden gehakt, en onze grote rebel Filips Van Artevelde poedelnaakt aan de hoogste boom werd opgeknoopt, daar verwijzen we naar in een voetnoot, ergens onderaan een bladzijde in onze geschiedenisboeken. Onze nederlagen houden we liever bedekt.

Over ons wordt gezegd dat we Bourgondiërs zijn in de zin van dat we graag lekker eten en drinken. Ooit waren we ook Bourgondiërs, want toen Filips de Stoute, hertog van Bourgondië, trouwde met de Vlaamse Margaretha van Male, en hij na het overlijden van zijn schoonvader, hertog van Vlaanderen werd, werden wij meteen ingelijfd bij het grote Bourgondië. En wie Bourgondië, Bourgogne zegt, denkt aan wijn, en wijn bij een goede maaltijd is het perfecte huwelijk.

Terwijl onze Noorderburen, terwijl we nochtans dezelfde taal spreken, zweren bij sukadelappen met een glaasje sinaas, hebben wij het meer voor een sappige entrecôte met een flesje Gevrey-Chambertin. Dat is het nalatenschap van Filips de Stoute. Hij heeft ons goed leren eten. Het mag een wonder heten, dat Pascale Naessens en Sandra Bekkari, die hun recepten baseren op een schijfje tomaat en een blad sla, voet aan grond hebben gekregen in ons Vlaanderen.

We bleven het fiere graafschap Vlaanderen door de eeuwen heen en sloegen alle inmengingen komende vanuit de vier windstreken van ons af, maar in 1795 moesten we er weer aan geloven, weer door de Fransen. Enkele herrieschoppers in Parijs die er een sport van hadden gemaakt koninklijke en adellijke hoofden te doen rollen, vielen ons graafschap binnen en dwongen ons op de knieën. En nadat een kleine Corsicaan zijn zwanenzang beleefde in ons eigen Waterloo, duurde het niet lang meer toen ons graafschap samen werd gevoegd met Wallonië en we het land België werden.

De Vlaamse eigenheid is gebleven en we hebben moeten knokken om onze taal en onze gewoontes te behouden in dit nieuwe land, maar we zijn er in geslaagd samen te leven met onze Franstalige landgenoten en wij bezoeken graag hun groene Ardennen, terwijl zij op hun beurt een kleurtje komen op doen aan onze Noordzeekust.

Laten we blijven in vrede leven en elkaar helpen in tijden van nood, en elkaars gewoontes en taal respecteren.

We zijn allemaal mensen en leven doen we maar één keer.

Nog een fijne zondag iedereen

Zondag 3 juli 2022

De Tour is begonnen. Elke jaar opnieuw komt er bij ons een vakantieherinnering boven, die ik graag met jullie wil delen.

We schrijven 1996, de laatste dag van onze vakantie in de Alpen. We besluiten met onze drie kinderen te gaan eten in een restaurant in La Garde, een gehucht op de beklimming van de Alpe d'Huez. We zijn zo goed als alleen, enkel een ouder echtpaar zit aan een andere tafel. Onze jongste spruit is achttien maanden, een schat van een kind, maar zwijgt geen seconde. Ik realiseer me dat niet iedereen een tetterende peuter leuk vindt en ik bied mijn excuses aan bij de andere gasten.

Hoeft niet is hun antwoord, kinderen zijn kinderen. We geraken aan de praat in zoverre dat we bij het voorgerecht al aan dezelfde tafel zitten, praat makkelijker, zijn we van mening. Op een bepaald moment vraagt de man wat wij doen in het leven, een vraag die ook wij hem stellen. Hij antwoordt dat hij profwielrenner is geweest. We vragen zijn naam, maar er rinkelt bij ons geen belletje. Als hij vertelt dat hij goed bevriend was met Rik Van Steenbergen en hij Eddy Merckx in zijn prille begin heeft gekend, realiseren we ons dat wij te jong zijn om hem te kennen. Mijn man vraagt op de man af of hij "al eens iets gewonnen heeft" en de prof haalt bescheiden zijn schouders op. De verdere maaltijd verloopt supergezellig, beide zijn duidelijk gek op kinderen, want op geen tijd, zit onze jongste bij hen op schoot. We besluiten de koffie buiten op het terras te drinken. Onze peuter zijn speelveld wordt ineens uitgebreid en hij is moeilijk stil te houden. Geen probleem, zegt onze nieuwe vriend, genieten jullie maar van de koffie, ik ga even met hem wandelen.

Kort daarna komt er een fietser al puffend en hijgend de zoveelste bocht van de Alpe d'Huez opgereden en stopt aan het terras, klikt zijn schoenen los, zet zijn fiets aan de kant en gaat op het terras zitten. Aan zijn overduidelijk accent als hij "deux cocca" bestelt, horen we, dit is een Vlaming. Ondertussen komt onze babysit terug gewandeld. Met onze spruit op de arm, bekijkt hij de fiets van onze landgenoot.

Quelle vitesse, vraagt hij. De Vlaming noemt twee cijfers en de ex-prof schudt het hoofd. Pas bien, zegt hij. En hij noemt twee andere cijfers. Het gezicht van de zondagscoureur spreekt boekdelen : diene ouwe gaat het ne keer zeggen.

Het uur van afscheid is gekomen. Na een uitnodiging om hen 's anderendaags te bezoeken thuis te moeten afwijzen, omdat we naar huis moeten, zwaaien we deze twee lieve mensen uit.

Mijn man merkt op dat de Vlaming iets ouder is dan ons, en vraagt "Ken jij die wielrenner? Dat is Jean Stablinski." Tot vandaag verwonderen wij ons nog altijd over zijn reactie : de ogen wijd opengesperd springt hij recht, de stoel valt bijna omver en de ondertussen twee lege flesjes Cola moeten even hun evenwicht terug vinden.. "Meen je dat? Is dat Jean Stablinski?" Wij beiden knikken schaapachtig. Het volgende moment vliegt hij het restaurant binnen om zijn "deux cocca" te gaan betalen en zonder ons nog een blik waardig te gunnen, springt hij op zijn fiets en spurt weg...naar beneden.

Als we thuis zijn, vertellen we ons verhaal aan onze ouders en beiden reageren : Stablinski, le Polac, de wereldkampioen. Oeps, denkt mijn man.

De ontmoeting blijft in mijn hoofd spelen en ik bel naar de sportdienst van de krant, immers, Google maakt nog geen deel uit van ons dagelijks leven. De journalist die ik aan de lijn krijg, is blij verrast als hij mijn verhaal hoort, en ik krijg een heleboel info. Ik stuur je het een en ander, zegt hij, en inderdaad een paar dagen later vind ik een bruine envelop in de bus, met daarin een foto van een jonge Stablinski en een getypt velletje papier met zijn indrukwekkend palmares: wereldkampioen in 1962, 4 keer kampioen van Frankrijk, winnaar van de allereerste Amstel Gold race, enzovoort en één van de architecten van Parijs-Roubaix.

Terwijl ik dit hier neerschrijf, realiseer ik me dat wij nu even oud zijn als Jean Stablinski toen. De peuter van toen loopt tegen de dertig aan en moet nog altijd horen dat hij als klein manneke met een wereldkampioen is gaan wandelen. Time flies...

Dus vandaag, een eerbetoon aan deze grote wielrenner, maar vooral een herinnering aan twee hele mooie mensen, die onze laatste vakantiedag toen tot een feest hebben gemaakt.

Nog een fijne zondag iedereen...

Zondag 26 juni 2022

Facebook...het maakt deel uit van ons dagelijks leven.

Ik vraag me dikwijls af of Markske dit zelf had verwacht toen hij samen met zijn vriendjes op hun studentenkamer in Harvard, in 2004, het idee van facebook ontwikkelden. Hij was pas twintig en nu 18 jaar later is hij multi-miljardair en behoort Meta waaronder Facebook, samen met andere social media, zit, tot de Big five van internetbedrijven wereldwijd.

Het heeft een evolutie doorgemaakt. Als je in de beginjaren, tegen je dokter, bankdirecteur, advocaat of melkboer had gezegd dat "follow us on facebook" ook hun slogan ging worden, hadden ze je uitgelachen. Maar kijk, men kan geen winkelruit meer passeren of er prijkt de witte f met blauwe achtergrond op.

Restaurants prijzen hun dagschotels aan en je kan een slager beoordelen aan de likes of volgers die zijn winkel heeft.

Waar het in het begin iets was voor jongeren, heeft nu vrijwel iedere leeftijdsgroep een account. Tachtigers en negentigers wisselen kiekjes uit van kleinkinderen en achterkleinkinderen, wensen elkaar een gelukkige verjaardag en uiten hun medeleven als er een leeftijdsgenoot overlijdt.

Je hoort tegenstanders van het eerste uur zeggen dat ze wel een account moesten aanmaken, omdat ze anders niet meer mee waren met de gesprekken in de wieler- of kaartclub, of ze niet meer op hoogte waren wanneer de volgende bijeenkomst was.

Persoonlijk vind ik het een heel mooi medium, op voorwaarde dat het gebruikt wordt om mensen dichter bij elkaar te brengen, nieuwe mensen te leren kennen en wetenswaardigheden, nieuwtjes en familiefoto's uit te wisselen. Ik herinner me nog goed toen ik in het begin lid was, een berichtje kreeg vanuit Montpellier. Een vroegere schoolvriendin had mij via facebook gevonden. Amerikanen die we ooit ontmoetten op een zomeravond op een terras, zijn goede vrienden geworden. Zonder facebook was dit nooit levend gehouden en zouden de contacten verwaterd geraakt zijn tot er helemaal geen contact meer was.

Maar... Jammer genoeg heeft dit medium ook zijn donkere kant. Mensen gebruiken het om hun exen te volgen in hun doen en laten. Familieruzies krijgen ineens een andere dimensie.

Er zijn "keyboard warriors" ontstaan, alhoewel ik ze liever "keyboard cowards" zou noemen. Nietsnutten die het medium gebruiken om hun onvrede met de wereld en misschien vooral met zichzelf te spuien. Haat, nijd en jaloezie zijn de bouwstenen van hun tekst. Enig intellect ontbreekt volkomen, dat is duidelijk te zien aan hun taalgebruik.

De coronacrisis was voor zulke personen de moment om in hun pen te kruipen, kijk maar naar de boodschappen aan het adres van Marc Van Ranst.

Er circuleert tegenwoordig een foto van Marc Dutroux met het onderschrift dat zijn gezondheid achteruitgaat. Is deze man met baard en korte broek de man die we massaal verafschuwen? Wie zal het zeggen?

Facebook is het medium om fake news te verspreiden en het gebeurt zo vaak dat men de waarheid van de leugen niet meer kan onderscheiden. Het lijkt wel of de leugen zich meer verspreidt dan de waarheid. Dat is koren op de molen voor organisaties die zich enkel en alleen bezighouden met het verspreiden van fake news. Moesten we massaal stoppen met berichten waarvan de oorsprong niet is bewezen te delen, zou het al helpen.

Maar... Facebook is wel de manier om onze eigen ervaringen als camperaar te delen met anderen.

Het is fantastisch te zien hoe bij posts over plekjes en campings als reactie staat "hier hebben we ook al gestaan" of "dit ga ik noteren". De camperaar die in the middle of nowhere het ijs voor zijn dagelijkse Pastis niet meer gekoeld krijgt, wordt bijgestaan met raad en daad. Vakantieplannen worden aangepast, bijgewerkt en uiteindelijk waargemaakt aan de hand van de tips die uitgewisseld worden.

Foto's van mosselen, steaks en kippenbillen op de Cadac passeren de revue. En het bewijs dat de Omnia-pan kan gebruikt worden voor zowat elk ovensgerecht is ook al geleverd.

We zijn bijna met zijn 12.000 en het blijft leuk. Strubbelingen proberen we op te lossen of weg te werken.

Laat ons zo voortdoen en als een post soms in het verkeerde keelgat schiet, scroll door en lees een post die je wel leuk vindt. Zo blijft het voor iedereen maar vooral voor ons gemakkelijk.

Nog een fijne zondag, iedereen !

Zondag 19 juni 2022

Ik ben er vroeg bij vandaag. Ik heb net mijn ontbijt binnen, een croissant en een pain au chocolat...dus laat ik het vandaag eens hebben over...taal.

Jullie kennen al mijn twee andere passies : koken en geschiedenis, wel voeg daar maar al een derde bij.

Toen ik mijn eerste les Frans kreeg, die begon met "Roger!" "Oui, maman", ging er een wereld voor mij open, die nooit meer is dichtgegaan. Ik neem talen op als een spons, het fascineert me om de etymologie van een woord te achterhalen, de stopwoordjes uit elke taal op te merken en met de plaatselijke bevolking te praten.

Hoe saai zou het geweest, zonder de toren van Babel, die ervoor zorgde dat we allemaal een andere taal spraken? Geen grappige situaties meer, zoals ik een bakker in Frankrijk al lachend hoorde roepen "Ne tirez pas", toen de Vlaming voor mij "six pistolets" vroeg.

Men moet toegeven, de ene taal heeft mooiere woorden dan de andere. Zouden Duitse kinderen die van school thuiskomen en horen van hun mama dat er "Rosenkohl" op het menu staat, hetzelfde vies gezicht trekken als onze kinderen bij het woord "spruiten"?

Zelfs in het Nederlands, de taal die wij delen met onze Noorderburen, zijn er verschillen. Ik ga hier niet dieper op ingaan, want iedereen weet onmiddellijk over welk woord er de meeste grappen worden gemaakt en het is niet friet en patat.

Taaladepten zoeken nog steeds naar een equivalent van onvertaalbare woorden, zoals het Portugese "saudade" en waarom zegt de Portugees "saudáde" en de Braziliaan "saudadje".

Waarom is een aardbei in het Spaans een fresa en in hun buurland Portugal een morango, terwijl beide talen dezelfde Romaanse oorsprong hebben.

Er is mij de laatste jaren een Frans woord opgevallen dat ik vroeger niet kende: "nickel". Ik lees het meermaals in de reviews van Park4night en onlangs toen ik de slager complimenteerde met de entrecôte die we de dag tevoren hadden gekocht, antwoordde hij me met "c'etait nickel?" Een dag later vroeg de campingbaas hoe ons verblijf was geweest en ik antwoordde natuurlijk "Nickel, vraiment".

Ik wil eindigen met een vakantieherinnering aan wijlen mijn ouders. Het is de eerste keer niet dat ik ze aanhaal en het zal zeker de laatste keer niet zijn.

Ik was zeventien en we stonden op de camping in Fécamp, die mooie met die terrassen. 's Avonds deed ik altijd samen mijn papa een wandeling rond de camping en bleven regelmatig eens staan om een praatje te maken met de andere gasten. Ook die avond, we praatten met een man over ditjes en datjes, tot op een moment dat de man zegt dat hij ons goedenavond wenst, omdat hij vroeg wil gaan slapen, want "la nuit je dois me lever pour aller pêcher". Mijn vader roept uit "Vous aussi? Ma femme aussi. Elle doit toujours pisser la nuit". Ik kan jullie verzekeren, had er zich een groot gat voor mijn voeten geopend, ik was er in gesprongen. Toen ik mijn vader zijn stommiteit duidelijk maakte, schoot die daarbij nog in een onbedaarlijke lach. De man in kwestie stond er een beetje beteuterd bij en ik was voor het ontploffen.

Terug in de tent, maakte ik mijn moeder (zij was doof) duidelijk wat mijn vader nu weer uitgestoken had. Ik kon mijn ogen niet geloven dat ook zij de situatie grappig vond. De rest van de avond hebben ze om het voorval zitten lachen en ik, zeventien zijnde, ben de rest van de avond boos gebleven.

Taal, het zorgt voor grappige situaties, het verbindt mensen en culturen, het smeedt vriendschappen en het blijft een bron van bewondering voor zijn diversiteit.

Een fijne zondag iedereen...

Zondag 12 juni 2022

Vaderdag...

Enkele weken geleden ging mijn zondagsklapke over moederdag, dus ere wie ere toekomt.

Zonder Moederdag had er dus geen Vaderdag bestaan, want in navolging van Anna Jarvis, die als uitvinder van moederdag beschouwd wordt, vond Sonora Smart Dodd een jaar later dat haar vader

William Jackson Dodd, ook wel eens in de bloemetjes mocht gezet worden, hij was niet alleen oorlogsveteraan van de burgeroorlog, maar voedde ook nog eens zijn zes kinderen alleen op.

De eerste Vaderdag vond plaats in Spokane, in de staat Washington. President Coolidge had er wel oren naar en bracht het naar voor om die dag officieel te maken in het Congres, maar o wee, de mannen in het congres, vrouwen hadden toen nog maar weinig in de pap te brokken en van een zitje in de regering was al helemaal geen sprake, zagen het niet zitten dat ze eenmaal per jaar gevierd zouden worden. En het duurde tot Nixon, je weet wel, die van het Watergate-schandaal, eer Vaderdag erkend werd. In het begin was de dag gepland op 19 maart, de naamdag van de heilige Jozef, de "vader" van Jezus, en dat terwijl de verklaring voor het woord "vader" luidt : een man die een kind verwekt. Zou de Jef er toch voor iets tussen hebben gezeten?

In enkele landen wordt het nog altijd op die dag gevierd. In Duitsland wordt het gevierd op Hemelvaartsdag, de symboliek hier achter is dat dat de dag was, dat Jezus zijn vader weer terugzag. Van die vrome insteek is niet veel meer te werken vandaag de dag: de Duitse mannen zetten het namelijk op die dag op een zuipen en keren daarna ladderzat naar huis terug zonder zich nog te herinneren hoeveel kinderen ze nu verwekt hebben.

Nog een weetje ? Vader komt van het OudSaksisch Fader, dat is bekend, maar het woord papa is eigenlijk uitgevonden door jawel baby's. De A-klanken worden het eerst gevormd door de anatomie van het babymondje, de kleine hersentjes hebben er in dat stadium nog niets mee te maken. En dus ook niets met het feit aan wie baby's nu de voorkeur geven. Dus Baba, mama, papa, dada... Voor de kleine spruitjes is het allemaal gelijk. Het is die mooie letter A en hun mondje die het hem doet.

Dus bij deze aan alle papa's, papsen, vaders, daddy's wens ik nog een mooie vaderdagavond en veel plezier met de biermand, plastron, tickets voor de voetbal, bongobons voor een bunjee-jump...en noem maar op.

Zondag 5 juni 2022

Frankrijk...La douce France.

In documenten uit de 12de eeuw komt men al zinnen tegen, die de streek die we nu kennen als Frankrijk ophemelen, maar het is Charles Trenet, die met zijn ode aan zijn geboorteland in 1947, met het chanson La.Douce France, deze uitdrukking op de kaart zet.

Maar van waar komt deze uitdrukking eigenlijk? We hebben er het raden naar.

Het eerste wat me te binnen schiet, is de vrouwelijkheid, want La France is vrouwelijk en misschien verwijst "la douce", noblesse oblige, wel naar het van nature zachtaardige karakter van de vrouw. Oeps, mannen fronsen nu het voorhoofd, ik moet het over een andere boeg gooien.

Is het misschien de zachtheid van het hart van "le coeur de Neufchatel. Wees eerlijk, alleen een Fransman komt op het gedacht om een kaas te maken in de vorm van een hart. Maar dan kan het ook de zachte binnensten zijn van Chaource of Delice de Bourgogne.

Of is het zachte gevoel dat je in je vingertoppen krijgt als je liefdevol de schimmelkorst van een rijpe.camembert of coulomniers beroert.

Of is de zachte, zilte smaak van de oester uit dorpjes als Cancale en St Vaast la Hogue, die je keel binnenglijdt, achternagezeten door een even zachte Muscadet sur Lie.

Het kan natuurlijk ook de zachte wol zijn van de lammetjes die met hun moeder grazen op de weiden van de Provence, oregano en thijm verorberen en hun koteletjes zo die zalige smaak geven.

Ik ga stoppen met gastronomische gissingen want het water komt me in de mond.

Zou "la.douce" betrekking kunnen hebben op de heerlijke lavendelgeur die, meegenomen door een zachte zomerbries op een hete dag, je neusvleugels streelt?

Zijn het de glooiende groene hellingen van de Auvergne, die eens vuurspuwende vulkanen waren?

Of zijn het die andere groene hellingen die vruchten voortbrengen met namen als Chardonnay, Sauvignon en Pinot Noir, die ons op hun beurt een godendrank bezorgen, waarvan de Romeinen al eeuwen geleden naar hartelust van slurpten.

Het kan zoveel zijn : het zachte kabbelen van het water van de vele rivieren en meren, die dit land rijk is, het mulle zand onder je voeten op de vele stranden, de eeuwige sneeuw die als poeder de hoge Alpentoppen een even eeuwige schoonheid bezorgt.

Charles Trenet wist waarover hij het had, toen hij zijn geboorteland bezong, het is een land van ongekende schoonheid, dat elke honderd kilometer verandert, een land waar het goed vertoeven is... Als God in Frankrijk.

Nog een fijne zondagavond, voor morgen een mooie Pinkstermaandag.

Zondag 29 mei 2022

De geneugten des levens...

Toen ik de dikke Van Dale online raadpleegde, vond ik na een ongelijke strijd met de pop-ups, die me van alles wilden aansmeren van lingerie tot elektrische wagens, de betekenis van het woord als : genot, genoeg.

Het woord werd al gebruikt in 1200 en is afgeleid van "genoeg". Als dat geen contradictio in terminis is, dan weet ik het niet meer, want van geneugten krijg je toch nooit genoeg?

Laat het ons dus even hebben over "de geneugten des camperlevens"...

Voor de ene, onder andere ondergetekende, is dat een lekker potje koken, een flesje erbij en kijkend naar manlief die met een stukje baguette, het laatste restje saus van zijn bord opveegt. Om ons

daarna met ons zeteltje in de ene hand en het glas wijn in de andere naar de dichtstbijzijnde schaduwrijke plek te begeven, om daar een spreekwoordelijk uiltje te knappen.

Voor de andere is het, een wandeling naar het dorpje, waar hij of zij, de avond tevoren, de menu van dat gezellige restaurantje onder de platanen heeft staan lezen tot het water in de mond stond. De menu bleek nog beter te smaken dan in de stoutste verbeelding en na de obligate pousse-café, wandelen ze weer via dat mooie paadje langs de rivier dat ineens veel langer lijkt, terug naar de camper om daar, juist, dezelfde spreekwoordelijke vogel te knappen.

Voor nog een andere is het terug toekomen aan de camper met de fiets na van zichzelf het uiterste te hebben gevergd naar de top van die berg die al zo lang op zijn of haar verlanglijstje staat en die nu eigenlijk van de to do-lijst kan geschrapt worden.

Maar ook de wandelaar geniet bij het aankomen aan de camper, want hij kan weer een mooi getalletje bij schrijven op zijn lijstje met gestapte kilometers...

Nog genietters zijn diegene die hun hobby combineren met het camperen : de drone-piloten die popelen om de resultaten van hun vlucht op het scherm te zien en al aan het denken zijn met welke muziek ze het gaan combineren, of de geocachers die voor zichzelf een nieuw record hebben bereikt.

De vissers die uren naar hun dobber hebben zitten kijken om dan al dan niet die snoek of forel boven te halen van een formaat waar ze al lang van dromen.

Er zijn natuurlijk nog andere geneugten die men in de camper, of voor de durvers buiten de camper, kan beoefenen, maar daar ga ik hierover niet uitweiden, of ik krijg een reprimande van het smoelenboek.

Ik twijfel er niet aan dat iedereen zich in één van deze genietters herkent.

Geniet van deze frisse zondag !

PS Moet ik het nu volgende week hebben over de on-geneugten van het camperen. Neen, dat wordt teveel research, want ik ken er geen.

Zondag 22 mei 2022

Normaal houden wij ons als groep ver van alle politiek en de discussies die daaruit kunnen voortvloeien. Maar om wat er gebeurt op pakweg 2000 km van ons achterdeur, in een land met de naam Oekraïne kunnen we niet heen.

Toen de Balkanoorlog uitbrak, begin jaren negentig, keken we met ontzetting naar het nieuws en gruwelden bij de beelden van het kapotgeschoten Dubrovnik. Immers, het voormalige Joegoslavië was een vakantieland en velen van ons hadden er op campings gezeten of gestruind langs de mooie avenues in de steden.

Maar met Oekraïne is dit niet het geval, want buiten het feit wat we onthouden hebben uit de aardrijkskundelessen, dat Kiev de hoofdstad is, weten we bitter weinig over dit land.

Dus... als hulde en eerbetoon aan deze natie die kreunt onder dit afschuwelijk oorlogsgeweld, een beschrijving.

Om te beginnen is het gebied dat ooit "de Oekraïne" werd genoemd altijd een twistappel geweest tussen de hen omliggende landen. Het land heeft maar liefst 7 buurlanden die altijd wel een stukje wilde bijvoegen..

Met zijn 603.500 km² is het na Rusland het grootste land van ons continent en dus bijna 20 maal groter dan België. Met een bevolkingsaantal van 41 miljoen komen ze op de achtste plaats te staan. De munteenheid is de eeuwenoude grivna en 1 € is ongeveer 30 grivna.

Oekraïne is al tienduizenden jaren bewoond. Het Kievse rijk, zoals Oekraïne toen werd genoemd werd gesticht door een Varjaarse stam, de Roes. In de 9de eeuw kreeg het de naam Oekraïne wat in het oud-slavisch "grensgebied" betekent. Het lag op de drukke handelsroute tussen West en Oost wat het gewild maakte bij de toenmalige heersers van Europa, immers wie de handel onder controle heeft, is een machtig persoon.

Het land is betrekkelijk plat, vooral steppengebied met enkel in het Westen, een uitloper van de Karpaten, met toppen iets meer dan 2000 meter.

Oekraïne wordt doorkruist door drie grote rivieren: de Dnjepr, Dnjestr en de Donets.

Het kent twee kusten met veel baaien en inhammen: de Zwarte zee, met de mooie oude havenstad Odessa, en de zee van Azov.

De taal is het Oekraïens, dat heel goed op het Russisch lijkt, vergelijkbaar met het Duits en het Nederlands.

Qua temperaturen kan het als vakantiebestemming wel tellen in betere tijden, want het kent warme zomers en eerder zachte winters..

Park4night geeft niet veel hits als men "zoek in dit gebied" aanklikt. Rond Kiev en Charkov, de twee grootste steden zijn er wat mogelijkheden, maar voor de rest is men op plaatsen in de volle natuur aangewezen.

Wie weet, is de oorlog er binnenkort gedaan en kunnen we, niet als ramptoerist maar als gewone meevoelende Europeaan, het land en zijn cultuur bezoeken.

Надія дарує життя...

Hoop doet leven...

Nog een fijne zondag, iedereen.

Zondag 14 mei 2022

En ja...het is begonnen, het grootste muziekfeest ter wereld. Je bent er voor of je bent er tegen en wie er vanavond wint, blijft vooralsnog een raadsel, alhoewel...

Echter, voor mij persoonlijk is het Songfestival één van mijn mooiste jeugdherinneringen die ik graag met jullie wil delen.

Ik ben enig kind en met ons drietjes bekeken wij elk jaar weer opnieuw het evenement, dit vooral aangemoedigd door mijn moeder.

Zij sneed kaas en salami in blokjes, kocht chips en twee flesjes Colibri voor mij, jullie weten wel, die dikbuikige flesjes met ribbeltjes, daar moest ik het de hele avond mee doen. Tegen dat we de sterretjes van de Eurovisie op het scherm zagen, stond alles op tafel met onze scorebladen bij, waarop we onze punten moesten opschrijven. De punten moesten gegeven worden voor het liedje en voor de outfit, want mijn moeder, handig met naald en draad, vond dit belangrijk. De act was toen niet van tel, want in de zestiger en zeventiger jaren, kwam de zanger of zangeres op, schudde het polleke van de dirigent van het live-orkest (!!), ging voor de micro staan en dreunde het liedje af. Hoe tijden kunnen veranderen : de kniezwengel van Kate Ryan werd een hype en toen Louis Neefs een elleboogstoot gaf in 1969 op het einde van zijn "Jennifer Jennings" lag de regering bijna op zijn gat, maar we dwalen af...

Tot zover dus een normaal gezin, dat naar het festival kijkt, elk jaar opnieuw, ware het niet dat mijn moeder volledig doof was. Zij is het geworden rond haar achttiende en bracht dus het grootste deel van haar leven in absolute stilte door. Het verhinderde haar echter niet om altijd opgewekt en blij te zijn tot ze in de laatste jaren van haar leven in de klauwen van dementie geraakte en... ze was gek op muziek. Voor ze doof werd, was ze dit al, en haar doofheid heeft dit niet gestopt, hoe raar dit ook klinkt.

Dus keken we naar het Songfestival. Haar scores hingen af van de gezichtsuitdrukkingen van mijn vader en mij. Het liedje was nog maar begonnen of ze vroeg al : "En?" Wij moesten haar dan aanmanen nog even te wachten.

Mijn vader had onze televisie ingebouwd in de wand waar achter de keldertrap zat, echt tricky als je met iets naar de kelder moest.

Als mijn vader en ik een lied heel goed of integendeel heel slecht vonden of als we van mening verschilden, sprong ze recht, opende de kelderdeur en legde haar beide handen op de televisie, op die "bakken" van toen kon dat nog, en beoordeelde de song op het trillen van de kast. Hoe ze het deed, ik weet het tot op de dag van vandaag niet, maar als ze zei "die gaat veel punten krijgen", zat ze er verdorie meestal nog op ook.

In 1967 was ze niet te spreken over de winnares, Sandie Shaw, want ze had geen schoenen aan. Weken heeft ze er over doorgedramd. Ik vraag me vanavond af wat ze zou gezegd hebben over de act van Spanje.

Mijn ouders zijn beiden in 2019 en 2020 op hoge leeftijd overleden, en ik mis hen enorm. De songfestival traditie heb ik voortgezet in ons eigen gezin en ik moest deze week glimlachen toen ik onze jongste pasgetrouwde zoon tegen zijn kersvers vrouwtje hoorde zeggen "zaterdag blijven we thuis, want het is Songfestival. Ik zal wel voor de hapjes zorgen"

Deze keer geen GIFke, maar een foto van de prachtige vrouw die mijn moeder was.

Geniet nog deze avond van dit feest en we duimen voor onze Jérémie.

Voor deze nacht, slaap wel, en morgen gezond weer op.

PS mijn grote favoriet is Zwitserland.

Zondag 8 mei 2022

Moederdag...

Verering van de moeders is iets van alle eeuwen naar het grote voorbeeld van de moeder der moeders, Maria.

Maar Moederdag, zoals wij het nu kennen is eigenlijk een uitvinding die, alhoewel er anderen waren die dit claimden, op naam staat van Ann Marie Jarvis.

Deze vrouw riep, in 1908, op om op de tweede zondag van mei alle moeders te vieren, maar in het bijzonder haar eigen moeder : Ann Reeves Jarvis. Deze vrouw werd bekend en geliefd om haar hulp en inzet in de Amerikaanse burgeroorlog voor de vrouwen en moeders wiens mannen aan het front vochten. Zij riep op om gewonden van beide zijden even goed te verzorgen en kaartte meteen de kracht van de vrouw aan, in tijden van oorlog. Menslievendheid overgoten met een pacifistisch en feministisch sausje, als het ware. In tijden van strijd voor de rechten van de vrouw kan dit tellen.

Dochterlief, die de idealen van haar moeder had meegekregen met de moedermelk, streefde vanaf 1908, twee jaar na het overlijden van haar grote voorbeeld, om "Mother's day" te benoemen als Nationale Feestdag. De dag moest voor haar ook een boodschap van vrede inhouden, iets wat welkom was in het broeierige klimaat waar de wereld in verkeerde, sinds het begin van de eeuw en die uiteindelijk zou eindigen in de Grote Oorlog.

In 1914, na zes jaar streven, bereikte ze haar doel : Woodrow Wilson, de toenmalige president, verklaarde de tweede zondag van mei als officiële feestdag van alle moeders.

Het idee verspreidde zich over de wereld en her en der werd de tweede zondag van mei Moederdag.

Begin jaren twintig echter kwam Anne Marie Jarvis weer de straat op, ditmaal om haar uitvinding af te schaffen. Nadat ze eerst had geprobeerd copyright te verkrijgen voor deze dag, wat niet lukte, klaagde ze de commercialisering van Moederdag aan en riep dat dit nooit haar bedoeling was geweest.

Ze haatte het feit dat vele organisaties die dag aanwendden om fondsen te werven voor allerlei doeleinden. Ze overleed op 83-jarige leeftijd, verbitterd, door het jaren vechten tegen de spreekwoordelijke bierkaai, en straatarm.

Parfumerieën, geschenk- en bloemenzaken hebben een hoogtijdag vandaag en het is hen van harte gegund. We leven in moeilijke tijden en wie weet wat de toekomst ons brengt. Misschien kunnen we vandaag onze zorgen even opzij zetten.

Aan de moeders die aan het rondtrekken zijn, maak er een fijne dag van en geniet van de videochat met de kinderen.

Voor de thuisblijvers, geniet ten volle van deze dag.

PS Voor de Antwerpenaren onder ons, ik weet dat Moederdag op 15 augustus valt, voor jullie. Misschien mijn column kopiëren en plakken? Dan kunnen jullie hem dan nog eens herlezen.

Zondag 1 mei 2022

1 mei, de 121ste dag van het jaar, nog 244 dagen en we wensen elkaar een gelukkig 2023.

Voor de meesten onder ons een gewone vrije dag, maar voor de socialisten, communisten en anarchisten is het DE feestdag van het jaar. Rode vlaggen en wimpeltjes worden bovengehaald en de stoet wordt gestapt, nu het weer mag.

De "dag van de arbeid" hebben we te danken aan de ALF, de grootste vakbond in de States, die op 1 mei 1890 voor het eerst demonstreerde voor een achturige werkdag. Al vlug werd die gevolgd door de socialistische vakbond over de gehele wereld. De grondbeginselen van de 1 mei demonstraties waren, na het eisen van de Achturenwerkdag, gelijke rechten voor alle arbeiders en wereldvrede.

Al tamelijk vlug werd na die eerste demonstratie besloten dit elk jaar op 1 mei te herhalen, zo lang het nodig was.

De Belgen moesten nog wachten tot juni 1921 eer ze maar acht uren per dag meer moesten kloppen en we moesten wachten tot 1947 eer het een officiële feestdag werd. We zijn beter af dan onze Noorderburen, die wachten er nog altijd op.

1 mei is ook de naamdag van een noeste werkman, timmerman en "vader" van Jezus : de heilige Jozef, wat hem meteen ook de patroonheilige van alle ambachtslieden maakt.

Het schenken van meiklokjes vandaag hebben we dan weer te danken aan Koning Charles IX van Frankrijk die tijdens een reis in de Drôme deze bloemetjes overhandigd kreeg door een plaatselijke schone en besloot er een jaarlijkse traditie van te maken.

Ook vandaag werd, in 1830, onze grote Vlaamse dichter, Guido Gezelle, geboren, die ons jaren later bloed, zweet en tranen liet uitstaan toen we voor de klas zijn "Moederken" of "Het Schrijverke" moesten voordragen.

En tevens vandaag verloor de wereld de grote Formule 1-piloot, Ayrton Senna, in 1994.

Geniet van deze mooie dag, en voor wie hem morgen ook nog krijgt, geniet er ook nog van..

Zondag 17 april 2022 – Paaszondag

Pasen... Een onderwerp als een ander om een zondagsklapke over te houden.

Voor ons camperaars luidt het een periode in van vrije dagen en met wat geluk lange weekends, want als we nog naast de christelijke feestdagen, de andere erbij nemen zijn we zoet tot en met 21 juli en de ambtenaren onder ons, hebben er nog eentje extra op 11 juli.

Maar wat is Pasen ? Om te beginnen is het woord duidelijk een meervoudsvorm. Het komt van het woord Pasch, afgeleid uit het Joodse Pesach, en het feest loopt over twee dagen. We vieren vandaag de heropstanding van Jezus op de zondag na zijn kruisiging en het wordt altijd gevierd de eerste zondag na de eerste volle maan, na 21 maart.

De traditie van de eieren is geen Bijbelse traditie, nergens in de Bijbel staat er een verwijzing. Wel is er een theorie die zegt dat de rots die het graf van Jezus afsloot en opzij gerold was bij zijn heropstanding de vorm had van een ei.

Het versieren van eieren is vooral terug te vinden in de Balkan en vindt waarschijnlijk ook daar zijn oorsprong. Volgens sommige theorieën zou het te maken hebben met de Vasten, vanaf Aswoensdag en zou men de eieren die te oud geworden waren om op te eten op Paaszondag beginnen versieren zijn.

Ik persoonlijk moet glimlachen bij het beeld van mijn vader zaliger die eieren "uitblaast" zodat ik ze kan beschilderen. Bolle kaken, een rode kop en vooral de opluchting in zijn ogen toen de inhoud van het ei zijn woonst eindelijk verliet.

Het zoeken van eieren zou dan weer terug gaan tot de Germanen, die eieren verstopten in akkers en velden.. Hier kan men eigenlijk een verwijzing terug vinden naar begrippen zoals vruchtbaarheid, een mooie lente en daaruit volgend een goede oogst. En per slot van rekening is het ei, het begin van een kip of is het andersom?

Toen ikzelf kind was, lag ik op Paaszondag te luisteren tot de kerkklokken luidden, ik wachtte dan nog even, want de klokken moesten toch tijd hebben om de eieren uit te gooien om dan in pyjama naar beneden te snellen, de tuin in om mijn eieren te gaan zoeken..

Toen ik ons kleindochter hoorde roepen : "De paashaas is geweest !" ,dacht ik even "Waar zijn de klokken naartoe?"

Nochtans dook de haas al op voor het eerst in Duitsland in 1682. Er wordt aangenomen dat de spring-in-'t-veld het protestantse antwoord is op de katholieke klokken.

Één ding is zeker : Langoor heeft de laatste decennia veld gewonnen tegenover zijn klinkende concurrent.

Om af te sluiten wil ik het nog even hebben over een duur ei : het Fabergé-ei. Want ook dit ei vindt zijn oorsprong met Pasen. Fabergé was, anders dan zijn naam zou laten vermoeden, een Rus, hij was de goudsmid van de Tsaar. Het eerste ei werd gemaakt als paascadeau in 1885 van Tsaar Alexander Iii voor zijn Tsarina. En het was het begin van een lange reeks, 69 om precies te zijn. Men weet van 57 waar ze zijn, dus moest je zo'n verloren ei vinden ergens te velde, op een rommelmarkt in een klein dorpje. Weet dan dat het laatste ei werd geveild voor 12,9 miljoen euro. Dat zijn heel wat reisbudgetten....

Nog een vrolijke, zonnige Paaszondag !

Zondag 10 april 2022

We kunnen zowat alle organen transplanteren, we kunnen virtueel rondlopen in een bibliotheek of supermarkt aan de andere kant van de wereld en er zelfs iets kopen, onze achterkleinkinderen gaan waarschijnlijk kunnen gaan camperen op Mars, maar het weer, of beter gezegd het weer volgens de seizoenen, daar kan men niets aan veranderen.

Hogedrukgebieden en lagedrukgebieden gaan met elkaar tussen de verschillende luchtlagen in de clinch, de verschillende winden moeien er zich ook nog eens mee en zorgen er zo voor dat Spanje één van de slechtste voorjaren beleeft sinds 1913.

Diegenen die er wonen klagen steen en been, en diegenen die er verblijven om vakantie te vieren in een droger klimaat, in de zon, zijn er aan voor de moeite.

De weer-apps werden om de haverklap bekeken, of het beter zou worden, precies of die kunnen er wat aan doen. Men had geen app nodig, als men rondkeek en zag hoe donkere wolken zich samenpakten in de bergen rond de valleien, klaar om een aanval van jewelste uit te voeren.

Op de terrassen van Malaga, waar men anders rond deze tijd van het jaar, al druk aan het tapassen is, moest men zich eerder zorgen maken of het terrasmeubilair niet in zee zou belanden.

Ondergetekende was ook in de streek. Terwijl men in België sprak van echt lenteweer, waren wij in het zuiden aan het twijfelen of we onze regen- of winterjas aan zouden doen voor een bezoek aan Morella. Ik had dus onze winterjassen mee, enigszins verstopt op het hefbed. Heb ik door ze mee te nemen, het noodlot, "kismet" over me heen laten roepen, en is het mijn schuld dat het zo koud was. Mijn kop eraf, had ik ze niet meegehad, was het prachtig weer geweest. Ik neem alle schuld op mij.

Als straf keerde het weer in België om toen wij thuiskwamen. Ik ga de krachttermen die ik uitstootte niet herhalen toen ik op vrijdagochtend 1 april, amper één etmaal na onze thuiskomst de gordijnen opentrok en mijn tuin onder een sneeuwtafijl aantrof.

En ik die dacht, toen we begin februari vertrokken : we vertrekken in de winter, en we komen thuis in volle lente. Pff !

Bij zulke capriolen van het weer, moet ik altijd denken aan 1916, ver voor mijn tijd, natuurlijk en ver voor de tijd van de milieuactivisten, waarschijnlijk bestond het woord zelfs niet : het jaar zonder zomer. Niet alleen Europa, maar de hele wereld heeft toen geen enkele zonnige dag gekend. De oorzaak was de vulkaan op het eiland Tambora die in het voorjaar uitgebarsten was en ervoor zorgde dat niet alleen het eiland verdween, maar dat de hele wereld onder een donkere wolk van as leefde, een jaar lang.

Het is wat het is, en zie : ondertussen is het weer in Spanje beter aan het worden en keert de zon schoorvoetend terug alsof ze zich wil excuseren.

Er zijn er alleszins twee die het slechte weer in hun vakantiebestemming niet aan hun hart lieten komen en vrolijk zingend, gewapend met regenjas en paraplu het strand opgingen. That's the spirit !

<https://www.facebook.com/groups/2720804261490057/permalink/3250088705228274/>

Zondag 3 april 2022

Thuiskomen na een lange trip... Het heeft tegelijk iets triest en vrolijk.

Triest omdat het voorbij is en vrolijk omdat je weer in je eigen huis bent, waar er vooral ruimte is.

Het begint al als je de oprit oprijdt, de buren komen buiten kijken en stellen de allesomvattende vraag : hoe heddet gesteld ? Jij steekt je duim omhoog die deze vraag dan ook allesomvattend beantwoordt.

Je haalt de koelkast van de camper leeg en ziet enkele dingen passeren, waarvan je even niet meer wist dat die er in lagen. De "vuile waskast" wordt leeggehaald en er is geen enkele vrouw die de daaraan verbonden strijk niet voor ogen ziet..

Dezelfde avond nog zet je de foto's van je smartphone op de pc en bekijk je ze op de televisie. Even heb je een bioscoopgevoel want hoe groot is dat scherm wel niet. Daarbij snijdt je de worst en het blokje kaas, dat je, weet je nog, uit de koelkast hebt gehaald. Dan doe je één van de flesjes open die je hebt meegebracht en zie, dat waarvan je, op reis, dacht dat er een engeltje over je tong fietste, smaakt nu naar...wijn.

De eerste nacht in je "normale" bed kan ofwel zalig zijn, want hoe erg heb je dat bedje niet gemist, of slapeloos omdat je telkens wakker schiet en je afvraagt : hoe staat de camper ?

Maar het is niet al kommer en kwel. Om te beginnen, je kan weer met twee in de keuken staan, zonder elkaar letterlijk en figuurlijk op de tenen te trappen.

Je kan naar het toilet gaan voor nummer twee zonder dit ten eerste te melden aan de huisgenoten, ten tweede zonder een "kruisje" te leggen (is gebleken uit een recente post dat dit nogal veel gedaan wordt) en ten derde, niet onbelangrijk, niet bang te zijn dat het rode lichtje gaat branden, waardoor je wel moet afremmen. En de bak gaan uitgieten, hoeft ook niet...

Als je wakker schiet van je eigen gesnurk, hoef je je geen zorgen te maken dat de mensen in de camper naast je het gehoord hebben. Hetzelfde geldt voor andere evenementen die in de sponde kunnen plaatsgrijpen, en dan hebben we het niet alleen over de geluiden.

Je ziet je kinderen en kleinkinderen terug, die je kan fijnknuffelen en zeggen dat oma en opa hen gemist hebben. En als ze antwoorden : ik heb je ook gemist, oma, slik je even een traan weg.

Het is een feit, het duurt enkele dagen eer we het weer gewoon zijn thuis te zijn.

Maar als de camper gewassen en gepoetst is, de was gewassen en gestreken is, zijn er al weer foto's van andere campers op ons netvlies gepasseerd en noteren we op de harde schijf in ons hoofd waar we de volgende keer naartoe willen. Al gauw wordt de agenda bekeken wanneer de volgende vrije periode is, wanneer we de camper weer kunnen laden en weer de wijde wereld kunnen intrekken.

Fijne zondag allemaal !

Zondag 27 maart 2022

In mijn laatste zondagsklapke over Spanje, ging ik het over de Spaanse populaire muziek hebben. Sinds enkele jaren hebben we ons eigen zangeres, Belle Perez, die liedjes kweelt in haar moerstaal, en Samantha bereikte met Eviva España de top van de Vlaamse hitlijsten in 1971. Maar wat bereikte ons van uit het zonnige Spanje?

De zestigers, en zeker de dames, herinneren zich, (zucht), de mooie Spanjaard, Julio Iglesias, die zijn geboortestreek Galicia bezong in "Un canto a Galicia". Hij stootte door tot zowat alle hitlijsten ter wereld en werd daarmee de meest en best verkochte Spaanse artiest ooit. Het had anders kunnen zijn, want hij was oorspronkelijk voetballer bij Real Madrid. Een verkeersongeval zorgde voor het eind van zijn carrière en Julio ging rechten studeren, terwijl hij liedjes schreef, of was het andersom? Hoe dan ook, hij was en is een heel productief man, en niet alleen met liedjes zingen, hij is officieel vader van 9 kinderen en als men de boekskes mag geloven, nog van een aantal officieus ook.

Op het einde van de jaren zeventig, de jaren van de meidengroepen, kregen we een duo, Baccara, in onze maag gespitst. "Yes, Sir, I can boogie" en "Sorry, I am a lady" werden op T-dansants volop gedraaid. Achteraf bleek dat de dames geen woord Engels spraken en dus volledig fonetisch zongen, zo ook met "Parlez-vous Français" waarmee ze Spanje in 1978 op het Eurovisie songfestival vertegenwoordigden. Een van de twee dames overleed in september '21.

Trouwens, Spanje won éénmaal het Songfestival, in 1968, met één puntje verschil met ondertussen "Sir" Cliff Richard. Achteraf is gebleken dat de jury was omgekocht door Generaal Franco, die toen druk bezig was met zijn moderniseringspolitiek.

In 1983 zongen we vrolijk mee met de nota bene Italiaanse groep Righeira die in het Spaans "Vamos a la playa" brachten. Zo vrolijk is het liedje echter niet, want het is een waarschuwing voor de atoombom.

In 1993 brachten twee broers een dansnummer op de markt, maar het kende maar een plaatselijk bescheiden succes tot de Bayside Boys er zich drie jaar later mee moeiden en er samen met de twee broers een remix van maakten. Het nummer werd een wereldhit en stond maar liefst 14 weken op nummer 1 van de Billboard Top 100 en hield het maar liefst 60 weken op de lijst uit. Nu nog, op trouwfeesten, als de "Macarena" wordt gedraaid, spoedt iedereen zich naar de dansvloer, zelfs de zatte nonkel, die dan natuurlijk het ritme verstoort, daarvoor is het ook de zatte nonkel.

Enkele jaren later kreeg de Macarena een zware concurrent, nl. "Aserejé", maar niemand die dit nummer kent onder zijn oorspronkelijke titel, maar wel onder de naam, Ketchup Song, van weeral een meidengroep, Las Ketchup.

Aserejé is eigenlijk een onbestaand woord. Het liedje gaat over een jongen, Diego, die graag rondhangt in de plaatselijke discotheek, waar de DJ, telkens hij binnenkomt, zijn favoriete nummer draait: "Rappers Delight" van de Sugarhill Gang. Luister eens naar beide nummers en je begrijpt onmiddellijk wat ik bedoel.

Jammer genoeg worden bijna al deze Spaanse nummers als "foute" muziek beschouwd en op "foute" party's regelmatig gedraaid.

Er zijn toch twee Spaanse pareltjes, die zich maar weinig mensen meer herinneren, maar die ik persoonlijk toch heel mooi vind: "Hijo de la Luna", van Meccano en alweer een songfestivalnummer "Eres tu" van Mocedades.

Nog iemand een favoriete Spaanse song? Gooi hem in de groep.

Volgende week heb ik het weer over dagdagelijkse zaken...

Nog een fijne zondag vanuit de Provence.

Zondag 20 maart 2022

Op de valreep mijn zondagsklapke....

Het Spaans met zijn accenten, speciale leestekens en stopwoordjes.

Laten we met het laatste beginnen. Hun favoriete stopwoordje is "vale", wordt uitgesproken als "bale", maar daar kom ik later nog op terug. Volgens de manier van uitspraak, of beter gezegd intonatie, kan dit stopwoordje alles betekenen van een simpelweg "ja", over okee, natuurlijk, of zoals wij zeggen "moar allee" tot de vragende intonatie: vertel op, hier wil ik meer over weten. Luister eens enkele Spanjaarden hun gesprek af en je staat versteld over het aantal keren dat ze "bale" zeggen en in hoeveel intonaties..

De V in het Spaans wordt als een zachte b uitgesproken. Onlangs vond ik dat een wijn een toon vanille had, en zei dat ook. De dame in kwestie hoorde het in Madrid en Barcelona tegelijk donderen, tot die taaleigenaardigheid mij te binnen viel en ik "banilla" zei, en toen was ze volledig akkoord.

En daarmee zijn we bij hun dubbele l beland. In het midden van een woord wordt het een j, maar in het begin van een woord, zoals in de Noord-Spaanse stad Lleida wordt het iets bijzonders. Dan leg je je tong tegen je verhemelte net waar je tanden beginnen. De letter l laat je in de kromming van je tong rollen en zo spreek je het uit. Nu verschijnt er een glimlach op mijn gezicht hoe jullie nu allemaal de dubbel ll laten "lollen". Ook in het Welsh bestaat de dubbele ll maar daar wordt ze als een ch uitgesproken.

Het Spaans kent samen met het Portugees de tilde, dat is het golfje op de ñ. In het Portugees komt ze voor op de a en de o, wat ze in die taal dof maakt, maar in het Spaans klinkt de ñ als nj.

Klemtonen, ze hebben er het handje van weg. Ik ga jullie niet vermoeien met alle Spaanse accentregels, maar de voornaamste is : bij alle woorden die eindigen met een s, een n of een klinker komt de klemtoon te liggen op de voorlaatste lettergreep, tenzij en hier bevestigt de uitzondering de regel, er een accent staat, dan komt de klemtoon daar te liggen en meteen heb je een leuk spelletje met oudere kinderen in de camper : spreek de namen van de dorpjes correct uit.

En dan hebben we het nog niet gehad over de omgekeerde vraagtekens en uitroepetekens. Een uitroepteken omgekeerd schrijven is niets, maar probeer eens een omgekeerd vraagteken. En weer verschijnt er een glimlach op mijn gezicht. Het dient trouwens als nadruk op de vraag of uitroep.

Ik kan nog heel lang doorgaan, want het Spaans is een taal met veel kleur en variaties. Moest men het Spaans als taal kunnen schilderen, dan zou men versteld staan van de verschillende kleuren.

Volgende week wordt het mijn laatste stukje over Spanje en ga ik het hebben over, na een aantal serieuze onderwerpen, de Spaanse popmuziek.

Begin maar al enkele danspasjes te leren...

Zondag 13 maart 2022

Het Spaans, een wereldtaal ?

Dat zal wel zijn, ongeveer een half miljard mensen in de wereld hebben het Spaans als hun moedertaal en daarmee staan ze op de tweede plaats na het Chinees en voor het Engels.

Het Spaans zoals wij het kennen en sommigen van ons leren, is het Castiliaans. Dat is niet de enige Spaanse taal, het land kent in totaal naast het Castiliaans nog zes andere officiële talen : het Gallicisch, Asturisch, Baskisch, Aragonees, Catalaans en het Aranees. Zij zijn allemaal Romaanse talen, op één na. De vreemde eend in de bijt is het Baskisch. Er is geen enkele andere taal in de wereld die lijkt op deze taal, alhoewel sommige taalkundigen beweren dat er Finse eigenschappen terug te vinden zijn. Als ik een tekst zie in het Baskisch, vraag ik me telkens af hoeveel waarde de x heeft in een Baskische Scrabble.

Naast die officiële talen zijn er nog ontelbare dialecten en streektalen. Het Andalusisch is zo'n streektaal. En niet zomaar één, naar schatting vijf miljoen Spanjaarden spreken dagelijks Andalusisch, het is nu ook de grootste autonome regio van het land.

En in de streek rond Valencia, spreekt men Valenciaans, een vorm van het Catalaans.

Vijf eeuwen Moorse overheersing laat zich voelen en alhoewel het Spaans een van oorsprong Romaanse taal is, zijn er duizenden Arabische woorden in de taal doorgedrongen. Zoveel dat misschien de doorsnee Spanjaard niet eens meer weet dat zijn dagelijkse "café con azúcar" volledig uit het Arabisch komt. Zelfs de "arroz" in zijn paella is Arabisch, samen met de "zanahoria" - prachtig woord, niet ? - die hij misschien aan zijn paard geeft. Onze Basiel krijgt er ook regelmatig één, vindt hij lekker.

En voor ons camperaars, het woord "alcoba" is vanuit het Arabisch, in het Spaans en zo via het Engels bij ons binnengedrongen en "alkoof" geworden.

Het Spaans is een rijke taal met veel uitdrukkingen en beeldspraak.

Als een Spanjaard je "Mucha mierda" toewenst - ja, jullie hebben goed gelezen - wenst hij je geen vlotte stoelgang, maar veel geluk.

Deze uitdrukking is te vergelijken met het Engelse "break a leg" en gaat terug naar de tijd toen er nog met paard en koets naar toneelvoorstellingen werd gereden. Bij een succesvolle theatervoorstelling lag er dus veel paardenstront op straat...

Van woordenschat naar uitspraak, klemtonen en leestekens is maar een kleine stap, maar dat is voor volgende week.

Zondag 6 maart 2022

Een land, een volk wordt gevormd door zijn geschiedenis. De karakters worden beïnvloed door zijn tegenspoed of voorspoed.

Door een land reizen zonder zich te interesseren voor zijn geschiedenis is als door een boek bladeren met blanco bladzijden.

Zoals je niet door Duitsland kan reizen, zonder stil te staan bij hun nazi-verleden, kan je in Spanje niet om het Franco-regime heen.

Het leven van deze man, El Generallissimo, beschrijven ga ik niet doen. Die eer gun ik hem niet, die eer geef ik liever aan de talloze slachtoffers die door zijn denken en regeren gevallen zijn, zodat ze niet vergeten worden.

Daarom wil ik met jullie een vakantieherinnering delen.

Voor onze campertijd huurden wij vakantiehuizen en zo belandden wij jaren geleden tegen Jaca in Aragon, bij Lola en haar moeder Teresa. Ik had albondigas gemaakt, en zoals gewoonlijk veel te veel. Ik nodigde onze gastvrouwen uit om deze maaltijd met ons te delen. Daar stonden wij met onze kom albondigas en enkele flessen wijn. Groot was onze verbazing toen bleek dat zij een menu geweven hadden rond onze hoofdmaaltijd, van talloze hapjes er voor tot even talloze dessertjes er na. Het was dik drie uur toen we die nacht ons bed opzochten, maar de slaap wou maar niet komen. De verhalen maalden door ons hoofd.

Die verhalen zijn voor altijd in ons geheugen gegrift, de antwoorden op mijn vraag "hoe was het om onder Franco te leven?".

Lola's ouders moesten regelmatig bij de schooldirecteur komen omdat ze weer eens betrappt was op het neuriën van een Beatles-song. En soms werd er bedreigd met politie, zoals die keer toen het boek "100 jaar eenzaamheid" van Marquez in haar schooltas was gevonden.

Haar grootouders langs vaderskant waren gevlucht naar Frankrijk, toen Franco met zijn zuiveringen begon. Abuelo (opa) was altijd openlijk anti-Franco geweest en de familie werd regelmatig bedreigd, en Abuela (oma) kon met die spanning niet verder leven. Ze vluchtten in de nacht te voet door de Pyreneeën om zich in de Dordogne te vestigen en nooit meer terug te keren. Lola bezocht haar grootouders in de vakantie. Aan de grensovergang in Candanchu werd ze urenlang vastgehouden, ondervraagd en werd haar bagage eindeloos onderzocht, dit terwijl haar grootouders aan de andere kant van het hek stonden te wachten. Ik herinner me nog altijd de toon van haar stem, toen ze vertelde dat ze haar ondergoed in haar valies betastten en haar lippenstift omhoog draaiden en er aan roken.

Bij haar terugkeer naar huis, gebeurde alles weer opnieuw en kreeg ze vragen zoals "naar welke muziek heb je geluisterd?" en "Welke boeken heb je gelezen?".

Je vraagt je af waarom Lola's ouders ook het land niet verlaten hadden? Teresa kon haar moeder niet achterlaten, daarvoor was het kruis dat deze familie te dragen had te groot.

Teresa had twee broers die in de burgeroorlog tegen Franco hadden gevochten. Na de oorlog werden ze beiden opgepakt en veroordeeld tot het vuurpeloton. Teresa's moeder liep alle mogelijke overheidsdiensten af om dit tegen te houden. Immers, dit waren buiten Teresa haar enige kinderen. Ze schakelde de pastoor van het dorp in, die ook ging pleiten voor een mildere oplossing. Hij kwam terug met een verschrikkelijke deal : één van hen moest sterven en de andere werd veroordeeld tot vijf jaar dwangarbeid en zij moesten zelf de keuze maken. De oudste van de twee droomde al van kindsbeen af om priester te worden. Hij offerde zich op voor zijn broer, want zei hij, hij kon voor geen nageslacht zorgen. Hij deed zijn broer beloven een gezin te stichten zodat hun verhaal altijd zou worden doorverteld. En zo geschiedde het...

Na vijf jaar dwangarbeid kwam hij vrij en stichtte de jongste broer een gezin. Echter, de zware jaren in het strafkamp hadden hem vroegtijdig oud gemaakt en hij overleed voor zijn vijftigste.

Nu is mijn column toch lang geworden, het zij zo... sommige verhalen kunnen nu éénmaal niet ingekort worden.

Volgende week heb ik het over de Spaanse taal of talen en hun eigenaardigheden.

Zondag 27 februari 2022

Spanje kan je zonder meer een smeltkroes van culturen en volkeren noemen. Ze echt allemaal opnoemen? Dan krijgt mijn wekelijkse column eerder de lengte van essay, dus ga ik enkel deze benoemen die het verschil hebben uitgemaakt.

Om te beginnen zijn er bewijzen dat er reeds 300.000 jaar geleden menselijke aanwezigheid was op het Iberisch schiereiland, maar het zijn de Iberiërs, die ook hun naam gaven aan dit deel van Europa, en een verzamelnaam is voor de verschillende volkeren die zich hier ondertussen hebben gevestigd, vanuit Noord-Afrika, rond ongeveer 3000 v. C. In de zesde eeuw v.C. kregen ze bezoek van de Kelten, een volk dat zowat heel Europa is rondgetrokken, en zich hebben gemengd met de Iberiërs, zodat zelfs, een apart volk, de Keltiberiërs ontstonden.

We gaan het niet uitgebreid hebben over de Indalo, Asturiërs en Basken, wiens grondgebied een heel stuk groter was dan het kleine stukje in het Noordoosten van Spanje heden ten dage. Het volledige Noorden, de hele lengte van de Pyreneeën en het huidige Frankrijk tot ongeveer de streek die wij nu kennen als Aquitaine, was hun grondgebied.

De Feniciërs, waarvan bekend is dat zij een handelsvolk waren, kwamen aan wal in het uiterste Zuiden van het land en stichtten meteen de stad die vandaag beschouwd wordt als de oudste, continu bewoonde stad van Europa : Cadiz.

Ook de Grieken die zeevaarders waren, meerden aan in het Noorden, ter hoogte van Barcelona en lieten daar hun stempel na.

En dan... na nog enkele kleinere bevolkingsgroepen, ontdekten de Romeinen de geneugten van het schiereiland. Ze doopten het Hispania en meteen werd het een rijke provincie van het Grote Romeinse Rijk. Ze bouwden hele steden, aquaducten, baden, waarvan wij nog grote delen kunnen bewonderen. Het bracht enkele belangrijke keizers voort ook, Trajanus en Hadrianus, die van de muur, zouden in Hispania geboren zijn. Zelfs Seneca, de filosoof, is geboren in Cordoba.

Toen het Romeinse rijk uiteenviel kwamen de Germanen ook op het idee eens te kijken wat het schiereiland te bieden had. Het was de Germaanse stam, de Visigoten, die zich hier vestigde, nadat ze de Vandalen en de Alanen, verdreven.

Toen er een strijd ontstond tussen de Visigothische stammen onderling en één van hen de hulp inriep van de Moren, kwamen die tot de vaststelling dat het hier zo slecht nog niet was. En ze kwamen en ze overwonnen en bleven hier, voor maar liefst 5 eeuwen.

Ze bouwden en bouwden en nu nog genieten wij van de moskee in Cordoba en het Alhambra in Granada en tal van andere gebouwen.

Na vijf eeuwen vonden de christelijke koningen dat het genoeg geweest was en de Reconquista begon en in 1492 met de slag van Granada was Spanje Moor-vrij.

Hoe dan ook, de telkens nieuwe bewoners mengden zich met die die er al woonden, soms vreedzaam, soms minder, zodat we met zekerheid kunnen zeggen dat het bloed dat door de aderen van de huidige Spanjaard loopt een cocktail is met heel veel variatie.

Een volk dat al die eeuwen tussen al de andere leefde en ook zijn stempel drukte, zijn de Joden. Ze dreven handel met de Spanjaarden, getuige hiervan de Joodse wijken in nog heel veel steden, tot de christelijke koningen na de Reconquista vonden dat ze zich meteen ook van dit volk konden afmaken. Ze kregen de keuze: blijven en zich bekeren of vertrekken met achterlating van hun geld en kostbaarheden.

Vele duizenden vertrokken en vestigden zich in Oost-Europa, waar ze wel welkom waren. Ze vormden er een aparte bevolkingsgroep, de Sefardische Joden, van het Hebreeuws "Sefarad" voor Spanje.

Ze leefden daar betrekkelijk goed tot in de vorige eeuw het iemands anders het in zijn hoofd kreeg, ze te vernietigen.

Dat brengt ons bij die andere machtswellusteling, Francisco Franco, of hoe één man gedurende decennia lang, ongemoeid voor verschrikkelijk veel leed kan zorgen, en over wie ik het volgende week ga hebben.

Jammer genoeg is de term "machtswellust" dezer dagen weer brandend actueel.

Zondag 20 februari 2022

Ik ging het in mijn wekelijkse column op zondag hebben over de gastronomie in Spanje. Jullie kennen mij waarschijnlijk al genoeg om te weten dat ik het niet over paella en Sangria ga hebben, dus heb ik de voorbije week enkele opzoekingen gedaan over de Spaanse keuken, die ik graag met jullie wil delen.

Om de beginnen, ben ik te weten gekomen dat Spanje de grootste olijfolieproducent ter wereld is, en dat 's werelds beste olijfolieën, zoals de Arbequina om er maar één te noemen uit dit land afkomstig is. Trouwens, de Arbequina is de favoriete olijfolie van de topchef, Sergio Herman. Als je in het land bent, koop hem dan, want hier kost hij ongeveer de helft van wat je hem bij ons betaalt.

Ook zijn de Spanjaarden de tweede grootste vis- en zeevruchteneters van de wereld na de Japanners.

Nu ik bij de vis aanbeland ben, wil ik een gerecht in de kijker zetten, dat zijn oorsprong kent in het Baskenland : namelijk Kokotxas. Dat zijn de weke delen die bij de vis achter de kieuwen zitten en

worden opgediend met een lekkere saus. Het was lange tijd "arme mensen-eten", net zoals bij ons de mosselen en de oesters. De vissers verzamelden deze "strotjes", want dat zijn ze eigenlijk, om na de verkoop van hun vis mee te nemen naar huis om hun familie te verrassen.

De recepten voor deze lekkernij werden uitgebreid getest in zogenaamde Txokos. Dat zijn culinaire verenigingen die al ontstaan zijn in 1870, en enkel bestaan uit mannen. Vrouwen worden hoogst uitzonderlijk op uitnodiging eens per jaar toegelaten en dan nog alleen in de zaal, de keuken is niet toegankelijk. Mannen die samen kokerellen en dan alles samen verorberen bij het kijken naar een voetbalmatch. In bijvoorbeeld Guernica, een relatief kleine stad zijn er al 11 van die Txokos.

Daar vloeit dan ook rijkelijk de Txacoli waarschijnlijk, de licht mousserende, frisse witte wijn uit het Baskenland.

Trouwens het Baskenland is één van de meest culinair hoogstaande streken van de wereld, maar liefst 40 restaurants zijn er te vinden met één of meerdere Michelinsterren.

Iets verder in Galicië, behoort een andere diertje tot de specialiteiten van de streek : de eendenmossel of in het Spaans : Percebes. Zelf heb ik het nog niet geproefd, maar het staat alleszins op mijn to eat-lijst. Ook de lekkere Pimenton del Padron die ik hier onlangs vernoemde vindt zijn oorsprong in deze mooie provincie.

Ik kan hier natuurlijk blijven schrijven, ver buiten de voorziene lengte van een column, want ik heb het nog niet eens gehad over de hammen van de Pata Negra en de variëteiten van de tapas in Andalusië.

Het land heeft zoveel lekkers te bieden, buiten de overbekende gerechten die zelfs tot bij ons zijn doorgedrongen.

Volgende week heb ik het over de verschillende volkeren die het land hebben bevolkt door de eeuwen heen en hun invloed die ze hebben gehad.

Zondag 13 februari 2022

Zoals jullie wel al weten, vertoef ik op Spaanse bodem. Daarom besloot ik mijn wekelijkse column te wijden aan het prachtige land waar ik te gast ben : Spanje. En dit zolang ik er vertoef.

Eerst enkele cijfers :

Spanje heeft een oppervlakte van 505.992 km² wat het 16 keer groter maakt dan België. En dit is enkel het vasteland, daar komen nog de Balearen en de Canarische Eilanden bij.

Spanje telt ongeveer 50.000.000 inwoners, wat resulteert in een lage bevolkingsdichtheid : 85.8/km² (België 383.9)

Je kan hier inderdaad nog kilometers lang rijden zonder enige vorm van bewoning te zien, iets wat in België utopisch is geworden.

Het land beslaat zowat 80% van het Iberisch schiereiland dat afgescheiden wordt van Europa door een muur gevormd door de Pyreneeën.

Er worden vier talen gesproken, het Castiliaans is de officiële taal, maar ook het Baskisch, Catalaans en Gallicisch worden nog volop gesproken.

Het heeft zonder meer een mediterraan klimaat met verschillen tussen Noord en Zuid. In het Zuiden bevindt zich "de braadpan van Europa", het stadje Ejica.

In de jaren zestig was Spanje met zijn Costa's de favoriete vakantiebestemming van vele Europeanen die dan kwamen bakken op de ontelbare stranden, om zich dan 's avonds vol te stoppen met paella, vergezeld van enkele glazen Sangria, om dan 's nachts geen oog dicht te doen, omdat ze hele nacht flammazine moesten smeren.

Het is pas de laatste decennia dat ook het binnenland van Spanje als vakantiebestemming gekozen wordt.

Het land werd door de eeuwen heen bewoond door zoveel verschillende volkeren en culturen dat de steden barsten van prachtige gebouwen en kathedralen waar al die invloeden te ontdekken vallen. De zonnenklopper van de jaren zestig is vervangen door de toerist, die, geladen met een hoop documentatie op zijn smartphone deze architectonische schatten komt bewonderen of zich laat rondleiden door zeer bekwame gidsen.

Ze hebben ontdekt dat genieten van tapas vergezeld van een glas Ruedo, in de schaduw van de Giralda in Sevilla veel leuker en vooral veel gezonder is.

In één van de volgende zondagen wijd ik een stukje aan Francisco Franco, de man die, gedoogd door de rest van de wereld, voor zoveel leed zorgde onder zijn eigen volk, leed dat op de dag van vandaag nog steeds voelbaar is. Franco's regime viel in 1978.

Vanavond is er een interessante documentaire over de gevolgen van zijn dictatuur op Canvas. Met dank aan Mieke Reyniers voor de tip.

Volgende week gaan we op gastronomische toer door het land.

Zondag 6 februari 2022

Mijn zondagspraatje eens 's avonds, moet kunnen...

Wat heeft de voorbije week ons gebracht, de eerste week van de kortste maand van het jaar.

Gisteren kregen we een blauwe hemel en schitterende zon, en we kregen, al was het bitter koud, zowaar lentekriebels, maar... België zou België niet zijn als het vandaag, op zondag nota bene, geen rotweer werd van jewelste : weg, lentekriebels.

De regering heeft eindelijk een beslissing getroffen die een oplossing zou moeten bieden voor de hoge energiefacturen. En we denken als goede Belg : als dat maar goed komt.

Op woensdag bakten we massaal pannenkoeken, met een lek goede boter en bruine suiker. Want volgens de Kelten komt de lente er aan en dan fietsen en wandelen we die calorieën er wel af.

De vijfde corona-golf blijkt zijn piek te hebben bereikt en is aan het afzwakken. Houden zo !

Gisteren kregen we het droevige nieuws dat kleine Rayan, ondanks de vele reddende handen en dito gebeden, het niet gehaald heeft.

En ook gisteren werd er een echt Brussels ketje ten grave gedragen.

Morgen begint een nieuwe week...

Voor straks, welterusten en morgen vroeg weer op (allez, voor sommigen toch..)

Zondag 30 januari 2022

Goedemorgen...

De laatste zondag van januari alweer.

Mijn stukje van vorige week was nog maar gelezen en we kregen al berichten te horen dat de betoging in onze hoofdstad allesbehalve vreedzaam verliep. De vernielingen waren niet te tellen en de politie wist niet waar eerst ingrijpen.

Betogen is een recht, zegt onze premier, maar net als wij vraagt hij zich af waarom en veroordeelt hij het feit dat dit moet doorgaan met zoveel onzinnig geweld.

Ook vanmiddag staat er weer een betoging gepland.

Net vandaag, herdenken we de "Bloody Sunday" in Noord-Ierland, ook een vreedzame betoging die 50 jaar geleden uitdraaide op een drama die het leven kostte aan 14 jonge mensen.

Dus de mensheid leert het nooit..

De Russische dreiging in Oekraïne baart ons ook zorgen, want dit is echt niet zo ver van ons bed.

Als klap op de vuurpijl, deze voorbije week, moesten we horen dat een 12-jarige jongen een politieagent aanviel met een mes, dat hij, in godsnaam, toegestopt kreeg van een 13-jarige.

En gisteren werd kleine Dean ten grave gedragen...

We kunnen moeilijk zeggen dat de eerste maand van 2022, een mooie maand was, wat nieuwsberichten betreft.

En corona duurt maar voort. In Denemarken gaat men de "je m'enfou"-mentaliteit doortrekken en alles weer toestaan. Volgens de Deense premier hebben ze het volste vertrouwen in de vaccins. Het Verenigd Koninkrijk volgt. Of natuurlijk Boris Johnson dit nu niet doet om de negatieve sfeer die de laatste tijd rond hem hangt, een beetje te verzachten, blijft de vraag. Als dat maar goed afloopt...

In eigen land zijn de maatregelen versoepeld voor het onderwijs, geen volledige klassen meer in quarantaine, een opluchting voor schooldirecteuren en leerkrachten.

Hier in Vlaanderen blijkt het voorlopig een mooie dag te worden, misschien als excuus, voor de regen die de komende week wordt voorspeld.

Dus warmen we ons de volgende dagen weer aan de zonovergoten foto's van onze leden die in het Zuiden van Spanje verblijven. Laat ze maar komen ! De thuisblijvers genieten mee.

Laat ons voor vandaag luisteren naar het nummer van U2 die de onzin van het geweld in Noord-Ierland bezong en meteen een boodschap inhoudt voor een wereld zonder geweld.

Fijne zondag, iedereen.

Zondag 23 januari 2022

Goedemorgen...

Wat een verschrikkelijke week was die derde week van 2022.

Eerst kregen we beelden te zien van een gebeurtenis in de Brusselse metro die onze verbeelding meer dan tarte.

En toen we met de dood van kleine Dean met één ruk weer naar het Dutroux-tijdperk werden gekatapulteerd verdween ons geloof in een mooie wereld.

De coronacijfers swingen de pan uit, maar de maatregelen versoepelen. We doen ons al lang geen moeite meer om het te begrijpen. Deze namiddag wordt er weer een betoging gepland in Brussel, en men kan zich alleen maar afvragen waar dit gaat eindigen...

De lichtpuntjes van deze week waren moeilijk te vinden, maar ze werden ons geleverd door onze eigen leden.

Velen van hen ruilden het mistige, natte België in voor het zonnige Spanje.

Prachtige foto's sieren onze groep : vrolijk gekleurde huisjes, een strand onder een azuurblauwe lucht, glaasjes Cava op een aperitiefafeltje, en zonsondergangen waar men zowaar "morantisch" zou van worden...

Het is voor hen allen echt een paradijs bij de lichten van het dashboard van hun camper. R.I.P Marvin Aday aka Meat Loaf.

Aan allen hartelijk dank om ons, de thuisblijvers, mee te laten genieten zodat we bijna de zon op onze verkleumde huid kunnen voelen..

Daarom dit vrolijke zonnetje...

Zondag 16 januari 2022

Goedemorgen...

De eerste maand van het jaar is in twee gekapt.

De kerstbomen zijn verbrand en de lichtjes beginnen langzaam uit het straatbeeld te verdwijnen.

Wie gisteren met die zonnige dag dacht, jippie, weg met die hardnekkige mist, is er aan voor de moeite : hij is terug, zodat we ook vandaag noch het bos, noch de bomen zien.

De coronacijfers swingen de pan uit, en onze Noorderburen mogen eindelijk weer op hun eigen cafés gaan zitten.

We maken ons zorgen hoe we onze energiefacturen gaan blijven betalen en kijken met een bang hart allesbehalve uit naar de afrekening.

Echter...

Het lichtpunt van deze week vinden we terug in onze eigen gelederen : Ingrid, één van onze leden van het eerste uur, zat vast met een ontstoken elleboog in het verre Kroatië. Ze deed een oproep op de groep en meteen boden er al verschillende leden aan, in de bres te springen. De oplossing werd gevonden in haar eigen familie en na een helse rit is ze ondertussen thuis en kan de elleboog volledig herstellen. We wensen haar dan ook een vlot herstel zodat ze de "reisdraad" weer kan opnemen.

Nog een fijne zondag iedereen en tot volgende week !

Zondag 9 januari

Het is weer zondag...

De tweede zondag van het nieuwe jaar.

Jammer genoeg is er de voorbije week niet veel goeds uit de bus gekomen : we kregen de voorspelling van het overlegcomité dat er een vijfde corona-golf op ons afkomt met een mogelijkheid dat de besmettingen de kaap van de zes cijfers gaat overschrijden tegen eind volgende week.

Niet echt iets om blij van te worden, vinden jullie ook niet ?

Maar toch is er altijd ergens een lichtpuntje te vinden in deze donkere dagen.

Morgen gaan we scholen weer open na een extra lange kerstvakantie. Laat ons hopen dat alles goed verloopt.

Het sneeuwt in ons Hoog België en de langlaufpistes zijn eindelijk weer open.

Als we met zijn allen daarheen trekken, wees voorzichtig : breek geen been en vooral, kom niet met Covid 19 naar huis.

Nog een fijne zondag en tot volgende week !

Zondag 2 januari 2022

Goedemorgen,

Het nieuwe jaar is twee dagen jong...

Als we dachten of hoopten dat het virus het zou aftrappen in het begin van het jaar met drie tweeën, zijn we eraan voor de moeite : ons continent en de hele wereld kleurt roder en roder.

De laatste week was een week van afscheid en niet alleen van het jaar 2021. Zuid-Afrika begroef één van hun mooiste en kleurrijkste mensen en de laatste Golden Girl blies ook haar laatste adem uit. De

broer van onze eigen tv-kok Jeroen Meus, Wim, overleed een paar uur voor het nieuwe jaar zich aankondigde, na een lange strijd tegen kanker.

En in Turnhout wordt oudjaar nooit meer hetzelfde voor de naasten van de slachtoffers van de gasontploffing.

Het doet dan dubbel zoveel pijn om in het nieuws te zien hoe de oudejaarsnacht in onze steden verliep in een sfeer van geweld en grimmigheid. Is verdraagzaamheid, gezelligheid en samenhang langzaam aan het wegglijden, door de mazen van het net dat deze pandemie rondom ons aan het spannen is?

Maar terug zijn er lichtpuntjes.

Het weer voelt als lente en we kunnen er naar hartenlust op uit trekken. Zelfs de jaarlijkse ijsberen die aan de Normandische kust in het water doken, hadden het nu een stuk warmer.

En onze stand-upcomedian, Kamal Kharmach, deelde ons in zijn eindejaar conference mee, dat hij weer papa wordt.

Laat ons hopen dat 2022 een jaar wordt van afschaffing van maatregelen, van heropening van alles wat maar open kan, van weer zoenen en knuffelen, maar vooral van gezondheid en geluk.

Nog een fijne zondag !

Zondag 19 december 2022

Het is weer zondag...

We leven in een tijd van tegenstellingen : bij onze Noorderburen is sinds gisteravond alles potdicht en moeten ze de feestdagen in beperkte kring doorbrengen.

En wij Belgen kunnen vandaag gezellig gaan shoppen want het is koopzondag.

Maar...

De Warmste Week is begonnen met deze keer als thema "Kunnen zijn wie je bent"...

Wat een mooi idee in de aftelweek naar Kerstmis...

Laat ons deze laatste weken van een jaar met meer downs dan ups, extra goed voor elkaar zorgen, elkaar liefhebben en samen hopen op betere tijden, tijden dat we weer zorgeloos kunnen knuffelen en dichterbij kunnen zitten dan anderhalve meter zonder een mondmasker zodat we weer elkaars lach kunnen zien....

Fijne zondag iedereen en hou het gezond.

Zondag 12 december 2022

Het is niet eerlijk verdeeld : in ons land is de sneeuwpret al weer voorbij en in de Franse Pyreneeën vindt men met moeite zijn camper terug.

Zekerheden zijn er ook nog :

- de Corona cijfers zijn lichtjes aan het dalen, een zin die we het voorbije anderhalf jaar al meer dan eens hebben gehoord.

- onze eigen Moppenleverancier Jan Vandewiele krijgt nogal eens de wind van voren, maar geeft niet op. 🖐️ 🖐️

En er zijn ook nog schoonheden : de mooiste stem van België is in haar badkuip bevallen van een zoontje, Apollo. Als dat maar een Adonis wordt....🤔😊

Fijne zondag iedereen en hou het gezond....🤔

Zondag 5 december 2022

Een koude zondag vandaag...

Heeft iedereen de broodnodige inhoud van zijn schoentje al verzameld ?

Vannacht komt de goedheilig man op onze daken kruipen, geholpen door zijn pieten, om cadeautjes in onze schoorstenen te droppen.

Beneden staat zijn trouwe schimmel (of rijdt Sinterklaas ondertussen ook al met een camper ?) op hem te wachten.

Wat verwachten jullie in jullie schoentje ?

Zondag 28 november 2022

In deze moeilijke tijd zijn er toch nog zekerheden...

De Advent begint vandaag, dus Kerstmis komt er hoe dan ook aan.

Het Belgische weer trekt weeral eens op niets, tenzij in de Hoge Venen waar ze sneeuwgevechten kunnen houden.

Jan Vandewiele heeft met zijn moppen onze zondag weer wat ingekleurd.

En K3 heeft Julia gevonden, om weer met meezingertjes en bijpassende dansjes, onze kleutertjes het hoofd op hol te brengen.

Een fijne zondag iedereen en hou het gezond !